

893
N. 210
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Συντεθείσα ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι Γεωργίου Α.
Βουτέρη, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.
1920.

μεθα βέβηλον αἵρεσιν, καὶ πονηρὰ συνέδρια, τῶν διττὰς
πρεσβευόντων ἀρχὰς δυσσεβῶν... Καὶ νῦν

Ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου τὸν αἵροντα ἄχραντον Ἀμὸν
συλλαβοῦσα Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, ἐκδυσώπει
δοθῆναι τοῖς δούλοις σου.

*Αἴτησις. Σὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς. Καὶ τὸ κοντάκιον ἦχος α΄.
Χορὸς ἀγγελικὸς.*

Καρποὺς τοὺς λογικούς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύ-
καρπε σοφέ, ἀρετῶν δι' ἐνθέων, ἐδείχθης ἀξιόθεος, Ἱεράρχα
μακάριε· ὅθεν σήμερον, οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ἀνυμνοῦ-
μεν σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον...

Ὁ οἶκος.

Τὴν τῆς σοφίας χρηστότητα ἀρυσάμενος, ἐξ αὐτῆς Πά-
τερ ἐπλησας θεογνωσίᾳ. τὴν ποίμνην σου, καὶ τῆς παναγίας
καὶ ἀρρήτου Θεότητος, τὸ τρισήλιον ἡστράψας, τοῦ Πατρὸς
τὸ ἀγέννητον, Υἱοῦ δὲ τὴν γέννησιν, καὶ ἐκπόρευσιν Πνεύ-
ματος, μίαν Θεότητα, μίαν δόξαν τρανῶς ἐκδιδάξας, καὶ εἰ-
δώλων ἀθεΐαν ἐκ ποδῶν ἀποποιήσας· καρποὺς δὲ ὠρίμους,
ψυχὰς πιστευόντων προσάγων τούτῳ ἐνδοξε· ἐν ᾧ βεβαπτί-
σμεθα, εἰς ὃν καὶ πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Τῇ ΚΓ. Τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος
Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης. Σοὶ Πολύκαρπος
ὀλοκαυτώθη Λόγε. Καρπὸν πολὺν δούς ἐκ πυρὸς ξeno-
τρόπως. Εὐκάδι ἐν τριτάνῃ, κατὰ φλὸξ Πολύκαρπον
ἔκαυσεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου Μωϋ-
σέως Ἀντιόχου καὶ Ἀντωνίνου.

Ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ
Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ μάρτυς καὶ Ἁγία Θεά, ξίφει τελειοῦνται.
Τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ζεβινᾶ, Πολυχρονίου, Μωσέως
καὶ Δαμιανοῦ.

Ὁ ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Δαμιανός, ὁ ἐκ τῆς τοῦ Ἁθῶ μονῆς τοῦ
Φιλοθέου, μαρτυρήσας ἐν Λαρίσσει 1568 ἀγχόνῃ τε-
λειοῦται.

Καὶ ἕτερος ὁσιος Δαμιανός, ὁ ἐκ τῆς τοῦ Ἁθῶ μονῆς Ἑ-
σφιγμένου 1280 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, μετὰ τοῦ Ἁγίου
Πολυκάρπου, ἐλέησαι ἡμᾶς.

*Ὠδὴ ζ΄. Εἰκόνας χρυσοῦς Ἁγιοῦ τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.*

Στερεῶ λογισμῷ, καιομένης τῆς φλογὸς ἐπέβης ἐνδοξε,
ὅς οἱ Παῖδες οἱ τὴν κάμινον πυρὶ αὐτῷ δροσίσαντες· μέσον
δὲ πυρὸς ἀνακράζων, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας. Εὐλογητὸς εἰ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἰ καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν κατασκηνώσαντι,
ἐνθα δικαίων τὰ σκηνώματα, ἐνθα Μαρτύρων τὰ στρατεύ-
ματα, ἐνθα τῶν σοφῶν Ἀποστόλων αἱ χορεῖαι κραυγάζουσιν·
Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκάρπους τὸ πρὶν πολυκάρπους τῷ Χριστῷ ψυχὰς προσ-
ήνεγκας γεωργία τῇ τοῦ Πνεύματος καθομαλίσας καὶ ἐνστα-
χυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καὶ κραυγάζειν ἐπαίδευ-
σας· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν... Καὶ νῦν.

Σὺ μόνη Θεοῦ, τοῦ τὰ σύμπαντα σοφῶς δημιουργήσαν-
τος, Μήτηρ ἐδείχθης ἀπειρογάμος, Παρθενομῆτορ Πανά-
χραντε· ὅθεν εὐσεβῶς σοι Παρθένε, ἀνακράζομεν λέγοντες·
Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

**Ωδή Η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.**

Ἱερουργήσας εὐσεβῶς, τοῦ Χριστοῦ τὴν μυστικὴν ἱερουργίαν, λογικὸν ἱερεῖον, αὐτὸς προσίχθης Θεῷ θυσία δεκτὴ καὶ ἐνάρετος ὀλοκαυπομένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικὴν ἐν πολὺ βαθυτάτῃ τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξω, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει διαναστήσας σαυτὸν, πρὸς θείους ἀγῶνας τὸ φρόνημα Ἱερομαρτύρων, Χριστοῦ κλέος θεόφρον. . .

Ἐπερειδόμενος Σταυρῷ καὶ τὸν ἱεραρχικὸν κόσμον ἀξίως, ἐνδυσάμενος Πάτερ, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, εἰσῆλθες ἰδίῳ σου αἵματι, τῷ Ἀρχιποίμενι, Χριστῷ ἐφανισθῆναι.

Δόξα πατρὶ

Ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθεὶς, ὡς ἐπίσημος κριὸς Ἱεροφάντορ, μιμητὴς ἀνεδείχθης, τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ δόξης ἐγένου συμμετοχος, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συγκληρονόμος. Καὶ νῦν

Φωτοειδὴς στύλος πυρός, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, προηγουμένη, πρὸς οὐράνιον κλῆρον, Θεογεννήτορ Ἀγνή, γενοῦ μοι Παρθένε πανάμωμε, τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ, τοῦ βίου πλανωμένῳ.

**Ωδή Θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ, Θεὸν Λόγον. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.**

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη, ἀνατείλασα Πάτερ, φωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶς, ταύτην τελούντων θεσπέσε, καὶ μετόχους τῆς θείας φωτοφανείας πάντας ἐκτελεῖ ἢν ἀξίως θεόφρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παραστῶς, τοῦτον δυσώπει τοῦ φθᾶσαι ἡμᾶς τὸ σωτήριον πάθος, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν φαιδρῶς ἀρετῆς πολυτρόπους, ἰδέας ἐκτελέσαντας.

Ἡ τῆς Ἁγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανῶς οὐκ ἐν αἰνίγμασιν ὡς πρὶν, ὡς καθαρῶ τὴν καρδίαν σοι, διασχόντι

τὴν ὕλην, καὶ τῶν δεσμῶν λυθέντι τῆς φθορᾶς, κατοπτεύεται μάκαρ Πολύκαρπε Πανόλβιε. . . .

Στεφηγοροῦντά σε Πάτερ, καὶ βραβεῖον τῆς νίκης δεξάμενον, ἐκ θείας δεξιᾶς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τελέσαντα, καὶ φωτὸς πληρωθέντα, πιστεύοντες, Πολύκαρπε σοφέ, πρεσβευτὴν τῷ Χριστῷ σε προθύμως προβαλλόμεθα. «Καὶ νῦν»

Ὡς Θεοτόκον σε Κόρη, καὶ Μητέρα τοῦ Λόγου, καὶ πρόξενον ὑπάρχουσαν ἡμῖν, τῆς αἰδίου καὶ θείας ζωῆς, ὡς τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, ἐκλάμπασαν ἡμῖν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Αἱ Καταβασίαι. Τῆς Θεοτόκου εἰς ἥχον δ'. Ωδή Α'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ωδή γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ωδή δ'.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ωδή ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή στ'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἐορτὴν οἱ θεό-

φρονες τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

ᾠδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν ἀνδρείως πατήσαντες χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

ᾠδὴ η' Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργοῦμενος τὴν οἴκου μένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζτω δὲ αὐτῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω χαίροις παμμακάριστε Θεοτόκε, ἀγνὴ ἀειπαρθενε.

Αἱ Καταβασίαι. Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Τῆς Τυροφάγου. ᾠδὴ α' ἡχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεξεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ ἐπινίκιον ὥδήν, ἐβόα ἄσωμεν.

ᾠδὴ γ'.

Οὐκ ἐστὶν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

ᾠδὴ δ'.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

ᾠδὴ ε'.

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθοιζόντων σοι ψυχὰς πόθῳ καταύγασον, δέομαι σε εἰδέναι Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

ᾠδὴ ς'.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοᾷ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, πολυέλεε.

ᾠδὴ ζ'.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὀσίοις παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η' Αἰνοῦμεν.

Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον ὃν οὐ τολμᾷ, Ἄγγελλον, ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς Λόγος σσεαρχωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς. Σὲ μακαρίζομεν.

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου. Ὡδὴ Α' ἤχος β'.

Τὴν Μωσέως φδὴν, ἀναλαβοῦσα βόησον, ψυχὴ βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν. Ὡδ. γ'.

Στερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὸς τῶν καλῶν, φυτουργὸς τῶν ἀγαθῶν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου. Ὡδὴ δ'.

Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφῆτης προβλέπων, ἀνεκήρυτε βοῶν· Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καὶ ἐφοβήθην, ὅτι ἀπὸ Θαιμὴν καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου κατασκίου ἐπεδήμασες Χριστέ. Ὡδὴ ε'.

Τῆς νυκτὸς διελθούσης, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψεν· διὰ τοῦτο ὑμνεῖ σε τάγματα Ἀγγέλων, καὶ δοξολογεῖ σε, Χριστέ ὁ Θεός. Ὡδὴ στ'.

Βυθῷ ἁμαρτημάτων συνέχομαι, Σωτήρ, καὶ ἐν πέλαγῳ τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωάνν ἐκ τοῦ θηρός, καὶ τῶν παθῶν ἀνάγαγε καὶ διάσωσόν με. Ὡδὴ ζ'.

Τὰ χερουβὶμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· ὁ ὑπερύμνητος καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ η'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τὸν ἐν Βάτῳ Μωσῇ τῆς Παρθένου, τὸ θαῦμα ἐν Σιναίῳ τῷ Ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὡδὴ θ'.

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον; ἢ τίς ἐώρακε ποτέ; Ὅτι Παρθένος ἐνέρεθῃ ἐν Γαστρὶ ἔχουσα, καὶ ἀνωδύνως τὸ βρέφος ἀποτεκοῦσα· τοιοῦτόν σου τὸ θαῦμα καὶ σὲ Ἀγνή Θεοκυῆτορ Μαρία μεγαλύνομεν.

Γ. Α. Βουτέρης Ἱερέυς, ἐφημέριος ὁσίου Μελετίου Ἰούλιος 1920.

Καταβασίαι. Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω. Ὡδὴ α' ἤχος πλ. β'.

Βοηθὸς καὶ σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν. Θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται. Ὡδὴ γ'.

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, ὅτι μόνος Ἅγιος ὑπάρχεις καὶ Κύριος. Ὡδὴ δ'.

Ἀκήκοεν ὁ Προφῆτης τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν· Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Ὡδὴ ε'.

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καὶ ὁδῶν μου καὶ ἐν τοῖς προστάγμασί σου καὶ δίδαξόν με ποιεῖν, αἰεὶ τὸ θέλημά σου. Ὡδὴ στ'.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, καὶ ἐπήκουσέ με ἐξ ἄδου κατωτάτου, καὶ ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου. Ὡδὴ ζ'.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συνειρητήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν· ἀλλὰ μὴ παραδώσης ἡμᾶς εἰς τέλος, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὡδὴ η'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ὅν στρατιαὶ οὐρανῶν δοξάζουσι, καὶ φρίττει τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὰ Σεραφεῖμ, πᾶσα πνοὴ καὶ κτίσις, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὡδὴ θ'.

Ἀσπόρου συλλήψεως ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρὸς ἀνάνδρου, ἄσπορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις· διὸ σὲ πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, Ὁρθοδόξως μεγαλύνομεν.

(Λέγονται αἱ Καταβασαὶ αὗται ἂν συμπέσῃ ἡ ἑορτὴ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ)

Καταβασαί. Κυριακὴ Α' τῶν Νηστειῶν Ἦχ. Α' Ὡδὴ Α'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἵχνεσιν, ὁ πα-

λαιοὺς πεζεύσας Ἰσραὴλ σταυροτύποις Μωσέως χειρὶ τοῦ Ἀ-
μαλὴκ τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο. Ὡδὴ γ'.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα.
Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ στερέωμα. Ὡδὴ δ'.
Ἐπαρθένα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ, τὸν Ἡ-
λιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυ-
γάζουσα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σὺ Κύριέ μου, φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον
ἐπιστρέφον ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀννυμνοῦντάς σε.
Ὡδὴ στ'.

Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ
σοι, ἐκ δαιμόνων λίθου κεκαθαρμένη τῷ δι οἴκτον, ἐκ τῆς
πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι. Ὡδὴ ζ'.

Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι Παῖδες, τῇ Περσικῇ, πόθῳ
εὐσεβείας μᾶλλον, ἢ τῇ φλογί, πυροπολούμενοι ἐκραύγασον.
Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Ὡδὴ Η'. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν τῷ κάκῳ
ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Ὡδὴ Θ'.

Λίθος ἀχειρότητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένα ἀκ-
ρογωνιαῖος ἐτιμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις.
Διὸ ἐπαγγελλούμενοι σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκοντίσθητε

Πολλοὺς καρποὺς προσήνεγκας, Χριστῷ σοφὲ Πολύκαρπε,
τοὺς διὰ σοῦ σεσωσμένους, βροτοὺς ἐκ πλάνης δαιμόνων, ἱερο-
μάρτυς ἔνδοξε, Ἀγγέλων ἰσοστάσις, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνα,
μεθ' ὧν μνημόνευε Πάτερ, τῶν δὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Ἐρξάγῃ Μητροπάτριε, τὸ τοῦ φραγμοῦ μεσότειχον, καὶ
οἱ θνητοὶ σὺν Ἀγγέλοις, τῷ σῶ συνήφθησαν τόκῳ, καὶ νῦν

Θεογενήτρια, νηστεύειν ἡμᾶς κράτυνον, καὶ φθάσαι τὴν
τριήμερον Ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου, εἰλικρινῶς προσκυνῆσαι.

Εἰς τοὺς Αἶνους τὸ Πᾶσα πνοὴ ἰστέωμεν σιγῇ. Δ' τῶν
Οὐρανίων Ταγμάτων Ἦχ. Α'.

Τῶν Οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἔνδοξε, τῶν ἐπὶ γῆς ἁ-
πάντων κατεφρόνησας μάκαρ· πᾶσι δὲ κηρύξας τρανῶς τὸν
Θεόν, Ἱεράρχα Πολύκαρπε, οὐ τὴν ὁρμὴν ἐπέσχες σθένει Χρι-
στοῦ, τοῦ ἀξίως σὲ δοξάσαντος.

Ὡς λαμπροφόρος ἐπέστη καὶ φωταυγὴς νῦν ἡμῖν, ἡ τοῦ
Ἀγίου μνήμη, τοῦ σοφοῦ Πολυκάρπου, αὐγάει γὰρ τοὺς πάν-
τας, ἐν πίστει θερμῇ τοὺς τὴν χεῖρα τὴν ἀντιμον, πανευλα-
βῶς προσκυνοῦντας, καὶ τῶν δεινῶν, ἐκτουμένους διασώζεσθαι.

Ἐνδιαθέτω στοργῇ σου, Χριστὸν ἡγάπησας, ἐκ καθαρᾶς
καρδίας, βδελυξάμενος πάντα, κόσμον τὰ ἡδέα, ἔβόας δι' αὐτῷ
Δαβιτικῶς ὁ Πολύκαρπε πρὸς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων ἐπιποθεῖ
ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ σὲ ὁ Θεός.

Τῆς Αἰτωλίας νῦν καὶ τῆς Σμύρνης παῖδες συνδράμετε,
ἅμα δὲ καὶ Ναυπακτίας καὶ πιστῶς ἀννυμνεῖτε, Χριστοῦ τὸν
Ἱεράρχην, τὸν πᾶσι πιστοῖς, τὰ ἰάματα βλύζοντα, καὶ ἀπευλά-
νοντα νόσον τὴν χαλεπὴν, τῶν ἐν πίστει προσκυνούντων αὐτοῦς.

Δόξα Ἦχ. Πλ. Δ'.

Τῆς χάριτος τὸν βότρυν ἀληθῶς γεωργήσας ἐν τῇ ψυχῇ
σοῦ, Πάτερ σοφέ, ἐξέβλυσας ὡς οἶνον κατανύξεως τὸν τῆς πί-
στεως λόγον, τὸν εὐφραίνοντα πιστῶν τὰς διανοίας, καὶ θαυ-
μάτων ὥφθη πέλαγος ἀπέραντον. Ὅθεν καὶ μαρτύρων καλλο-
νὴ ἀνεδείχθης θαυμαστῶς ἐν πυρὶ τελειωθείς, καὶ θείου φω-
τὸς αἰδίῳ ἐγένου κοινωνός, μάκαρ Πολύκαρπε· οὐ καὶ ἡμεῖς
μετασχεῖν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ σαρκωθέντι ἀφρά-
στως Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Καὶ νῦν θεοτοκίον ᾠχος ὁ αὐτός. Τί ἡμᾶς
καλέσωμεν Ἅγιοι.*

Νύμφην σε Παρθένον ἐκήρυξαν, τῆς ἀξίας τοῦ Πατρὸς,
καὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ, οἱ Θεὸν ἀξιωθέντες, κατιδεῖν σωμα-
τικῶς, καὶ Λόγου, καὶ Θεοῦ Κόρη γεννήτριαν, καὶ Πνεύματος
Ἁγίου οἰκητήριον, ἐν σοὶ γὰρ πᾶν τῆς Θεότητος, σωματικῶς
κατεσκήνωσε τὸ πλήρωμα, πληρεστάτης οὔσης χάριτος.

*Δοξολογία Μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν
ἀπολυτίκιον ᾠχος Πλ. Α'.*

Τὸν Πολύκαρπον πάντες τὸν ἀξιάγαστον, τὸν Χριστὸν
Θεοῦ Λόγον προκηρύξαντα, τρανῶς εὐφημήσωμεν πιστοί, καὶ
προσκυνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἦνυσε στερῶς τὸν ἀγῶνα ἐν πυρὶ,
καὶ πᾶσι νῦν καταχέει, ἰάσεις τὰς θαυμασίους, καὶ προσβείει
τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον ᾠχ. Α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τὸν ἐπίσκοπον Σύμωνα, καὶ φρουρὸν νῦν θερμώτατον τῆς
Μονῆς Κοτίσης τὸν Πολύκαρπον ἅπαντες, αἰνέσωμεν ἐν πί-
στει οἱ πιστοί, ὡς ἰάματα παρέχοντα ἡμῖν· θεραπεύει γὰρ ἁλ-
λήλους, παραλύτους συσφίγγει· τοὺς δὲ τὴν χεῖρα προσκυ-
νοῦντας τῶν κινδύνων ἀπαλλάττεται.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως ᾠχ. βαρὺς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεὸς, δείξας τοῖς Μα-
θηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο· Λάμπρον καὶ ἡμῖν
τοῖς ἁμαρτωλοῖς· τὸ φῶς σου τὸ αἰδίου, προσβείαις τῆς Θεοτό-
κου. Φωτοδότα δόξα σοι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου ᾠχος Α'. Χορὸς ἀγγελικός.

Καρποὺς τοὺς λογικοὺς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύκαρ-
πε σοφὴ ἀρετῶν δι' ἐνθέων, ἐδείχθης ἀξιόθεος, Ἱεράρχα Μα-
κάριε. Ὅθεν σήμερον οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ἀνυμνοῦ-
μέν σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην Θεὸν μεγαλύνοντες.

Κοντάκιον τῆς Θεοτόκου. ᾠχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκατάσχυντε, μεσιτεία πρὸς
τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἁμαρτωλῶν δεήσεων φω-
νάς· ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν
πιστῶς κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον
εἰς ἰκεσίαν, ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Κοντάκιον τῆς Ἀπόκρεω. ᾠχ. Α'. Ἐὰν τύχη ἡ ἐορτή.

Ὅταν ἔλθῃς ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆ· μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ
σύμπαντα, ποταμοὶ δὲ τοῦ πυρὸς, πρὸ τοῦ βήματος ἔλκει καὶ βί-
βλοι ἀνοίγονται, καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύονται· τότε ρῦσαι με
ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σοῦ μεστή-
ναι, Κριτὰ δικαιοσύνη.

Κοντάκιον τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου. ᾠχ. Πλ. Β'.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, καὶ φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων
παιδευτὰ, καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστὰ, στήριξον, συνέτισον
τὴν καρδίαν μου Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι Λόγον, ὁ τοῦ Πα-
τρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου οὐ μὴ κωλήσω ἐν τῷ κρά-
ζειν σοι. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Κοντάκιον τῆς Ἀκαθίστου ᾠχος Πλ. Δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν
δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με
κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι. Χαῖρε Νύμφη ἀνύμ-
φευτε.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον ᾠχος βαρὺς. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου
ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω.

Πρὸς Ἐφραίμους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ἐνὶ ἐκάστῃ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δω-
ρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· Ἀναβάς εἰς ὕψος, ἡχηματώτευσεν αἶχμα-

λωσίαν, καὶ ἔδωκε δόγματα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ ἀνέβη, τί ἐστίν, εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβάς, αὐτὸς ἐστὶ καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν Ἀποστόλους, τοὺς δὲ Προφῆτας, τοὺς δὲ Εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν Ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρις οὗ καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἀλληλούϊα) ΕΡΑΓΙΣΤΑΙΟΝ

ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δὲ ἀποθάνῃ πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ μισθὸν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν. Ἐάν ἐμοὶ διακονῇ τις ἐμοὶ ἀκολουθήτω· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Εἶπεν οὖν τοῖς ὄχλοις ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστὶ· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ, οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεῦτε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γέννηθῃ.

Τὸ Ἄξιον ἐστὶ εἰς τὰ Δίπτυχα τὸ Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, χαίροις τῶν Σμυρναίων ἀντιλήπτωρ ὁ ἰσχυρός, χαίροις τῆς Τριάδος ὁ Θεὸς μυστολέκτης, δι' ἣν ὁλοκαυτώθης, μάρτυς Πολύκαρπε.

Βίος τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου

Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Εὐλόγησον Πάτερ

Ὁ Θεὸς οὗτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἱερομάρτυς Πολύκαρπος, ἐγεννήθη ἐν Ἀσίᾳ, καὶ ἀνετράφη παρὰ τινος πλουσίας καὶ ἐναρέτου

γυναικὸς χήρας· ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν, μυηθεὶς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ βαπτισθεὶς, ἐγένετο σκευὸς ἐκλεκτὸν καὶ ἅγιον, γενόμενος ἐνθερμὸς μαθητῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· ὅτε καὶ παρ' αὐτοῦ ἐδιδάχθη τὸ κλῆμα τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου, ὥς εὐκαρπον καὶ πολύφωτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Λαβὼν δὲ τὴν ἱερωσύνην ἡξιώθη μεγάλων δωρεῶν καὶ θαυμάτων, ὅπου διὰ προσευχῆς τὴν ξηρὰν γῆν ἐδλάστησε διὰ πολυώρου βροχῆς, τῆς χήρας τὴν οἰκίαν τῆς θρεψαμένης τὸν Ἅγιον, ἐπλήρωσε τὰς ἀποθήκας τῆς πλοῦσια τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου, κηρύττοντος τοῦ λαοῦ τῆς Ἀσίας ὡς μέγαν Διδάσκαλον καὶ Πατέρα τῆς εὐσεβείας τὸν θεῖον Πολύκαρπον.

Ἀποθανόντος τοῦ Θεοῦ Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης, προχειρίζεται κοινῇ ψήφῳ εἰς τὸν θρόνον ὁ θεὸς Πολύκαρπος χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Ἰωάννου.

Οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ἐγκωμιάζουσι τὸν ἐνθερμον ζῆλον, τὴν χαριτόδρυτον αὐτοῦ διδασκαλίαν, καυτηριάζοντος διὰ τῆς μελιρρύτου αὐτοῦ γλώσσης τοὺς αἰρεσιάρχας.

Μετέβη ὁ Ἅγιος εἰς Ρώμην, ὅπου ἡξιώθη μεγάλων τιμῶν, καὶ περιποιήσεων, περὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἐπιστρέφων εἰς Σμύρνην, ποιμαίνων τὴν προσφιλὴ πόλιν αὐτοῦ, καὶ ἀγωνιζόμενος μέχρι τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τοῦ εἰς ἡλικίαν 96 ἐτῶν, παραδίδει τὴν Ἁγίαν τοῦ ψυχῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ἄγγελος τῆς Σμύρνης ὀνομάζεται ὁ γηραιὸς Πολύκαρπος, ὁ ἥρως κατὰ τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, μὴ υποφέρων νὰ καταπατῶνται τὰ προνόμια καὶ αἱ διατάξεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλαβε θάνατον διὰ ξίφους τελειωθέντα, προσήνεγκε τὴν συγκινητικωτάτην εὐχὴν ἔχουσαν οὕτως: «Κύριε ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, ὁ τοῦ ἀγαπητοῦ σου Παιδὸς Πατὴρ, ὁ Θεὸς Ἀγγέλων καὶ Δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως καὶ πάντων τῶν δικαίων, εὐλογῶ σε, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἡξιώσας με, τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας ταύτης τοῦ λαβεῖν με μέρος, ἐν τῇ ἀριθμῷ τῶν Μαρτύρων σου, ἐν τῇ ποτηρίῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνάστασιν ζωῆς αἰωνίου, προσεδεχθείην σήμερον ἐν ὀπλίῳ σου, ἐν θυσίᾳ πόνου, καθὼς προσεδήλωσάς μοι, ὁ ἀψευδὴς Θεός μου· διὰ τοῦτο, αἰνῶ, εὐλογῶ, δοξάζω σε, σὺν τῇ ἐπουρανίῳ καὶ ἀγαπητῇ σου Ἰῆσῳ, καὶ τῇ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

24 Φεβρουαρίου. Ἡ Πρώτη καὶ Δευτέρα Εὐρεσις τοῦ Προδρόμου. Ἀπρλ. Ἡχος Δ'.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἡ τοῦ Προδρόμου Κεφαλὴ, ἀκτίνας ἀφίησι, τῆς ἀφθαρσίας πιστοῖς τῶν ἰάσεων· ἄνωθεν συναθροίζει τὴν πληθὺν τῶν Ἀγγέλων, κάτωθεν συγκαλεῖται, τῶν ἀνθρώπων τὰ γένη, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Κοντάκιον Ἡχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προφῆτα Θεοῦ καὶ Πρόδρομε, τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐρόμενοι τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν, καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Μεγαλυνάριον.

Τὴν μνήμην τελέσωμεν ἀδελφοί, Κάρας τῆς Ἀγίας, τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τῆς ἀποτμηθείσης ὑπὸ Ἡρόδου πάλαι, νυνὶ δὲ προχεύουσης πᾶσιν ἰάματα.

Σὲ προσκυνῶ, σὲ λατρεύω, σὲ δοξάζω, σὲ τὸν ἀναμάρτητον Θεὸν καὶ πλάστην μου.

Ἐγράφη ἡ παρούσα ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Πολυκάρπου κατὰ μὴνα Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1920 παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗ, Ἱερέως καὶ Προσκυνητοῦ.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ', μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ἐπισκόπου Σμύρνης.

Οὗτος ὁ ἐνδοξος Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πολύκαρπος, ἦτον γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πόλεως Ἐφέσου· οἱ γονεῖς του ἦσαν εὐσεβεῖς, πλούσιοι πολὺ καὶ ἐλεήμονες· ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Παγκράτιος, καὶ ἡ μήτηρ του Θεοδώρα, οἱ ὅποιοι διεβλήθησαν εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν τῆς Ἐφέσου Μαρτίωνα καλούμενον, πῶς ἦσαν χριστιανοί, καὶ ἔστειλεν εὐθὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς ἐπαρέστησαν ἔμπροσθέν του (ἦτον δὲ τότε ἡ Θεοδώρα ἔγγυος εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον), πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Μαρτίων· «διὰ τὸν δὲν ὑπακούετε ἐσεῖς εἰς τοὺς βασιλικοὺς ὀρισμοὺς, ἀλλὰ

καταφρονεῖτε τοὺς μεγάλους θεοὺς, καὶ προσκυνεῖτε τὸν Χριστόν;» οἱ γονεῖς τοῦ Ἀγίου ἀπεκρίθησαν χωρὶς καμμίαν δειλίαν· «ἡμεῖς, ὡ ἐξουσιαστά, ἐδιδάχθημεν ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Κυρίου μας, νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ προσκυνῶμεν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐδαπτίσθημεν, καὶ αὐτὸν ὁμολογοῦμεν καὶ κηρύττομεν· τὰ δὲ ἄψυχα καὶ ἀναισθητὰ εἴδωλα, ποῦ ἔχετε ἐσεῖς διὰ θεοὺς, ἡμεῖς τὰ ἀποστρεφόμεθα καὶ τὰ ἐξουθενούμεν». Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἐξουσιαστής καὶ θυμωθείς, ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας καὶ ἔρριψαν αὐτοὺς κατὰ γῆς, καὶ τοὺς ἔδειραν δυνατὰ· ἔπειτα ἔθαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔμειναν εἰς αὐτὴν καιρὸν πολὺν ἀνεπιμέλητοι ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνης βοήθειαν, καὶ ταλαιπωρούμενοι μὲ πείναν καὶ δίψαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν καὶ ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ἐγέννησεν ἡ μακαρία Θεοδώρα τὸν ἅγιον· ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς ὁποῦ γινώσκει τὰ πάντα πρὸ τοῦ νὰ γίνουιν, προβλέπων ὅτι, ὁ ἐξουσιαστής μέλλει νὰ ζητήσῃ τὸ βρέφος, διὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὸ διδάξῃ τὴν ἰδικὴν του πλάνην, ἐξαπέστειλε τὸν Ἀγγελοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ πρῶτον μὲν ἑθεράπευσεν τοὺς γονεῖς τοῦ βρέφους ἀπὸ τὰς πληγὰς ὁποῦ εἶχαν ἀπὸ τοῦ δαρμού, καὶ τοὺς ἐδυνάμωκε, προλέγων εἰς αὐτούς, ὅτι ὁ ἐξουσιαστής μέλλει νὰ τοὺς θανατώσῃ, καὶ νὰ μὴ δειλιάσουν τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, διὰτὶ ἔχουν νὰ στεφανωθοῦν μὲ τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, καὶ νὰ κληρονομήσουν τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ βρέφος, καὶ τὸ ὑπῆγεν εἰς μίαν γυναῖκα χήραν πλουσίαν πολὺ, καὶ χριστιανήν· καὶ παραγγέλλοντάς τὴν νὰ τὸ βαπτίσῃ, καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ μὲ κάθε ἐπιμέλειαν, καὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ εἰς κανένα, καὶ οὕτως ἔγεινεν ἄφαντος.

Ὁ δὲ παράνομος Μαρτίων, ζητῶν τὸ βρέφος, καὶ ἐρευνῶν μὲ πολλὴν ἐξέτασιν ἡμέρας πολλὰς, καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτὸ, ἀναψεν ὄλος ἀπὸ τὸν θυμόν, καὶ ἐδασάνιζε σκληρῶς τοὺς γονεῖς τοῦ ἁγίου· καὶ τέλος πάντων βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης των, καὶ ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἤρνούντο τὸν Χριστόν, τοὺς ἀπεφάσισεν εἰς θάνατον, καὶ ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς ἐδγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτείαν μακράν, ἐπάνω εἰς ἓνα βουνόν, καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν διὰ νὰ τοὺς φάγουν τὰ θηρία· ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζεν ὁ ἀλητῆριος, ὅτι κανένα θηρίον δὲν ἐπλησίασεν εἰς τὰ τίμια λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων· ὅθεν μετὰ ταῦτα ὑπῆγαν κρυφίως οἱ χριστιανοί, καὶ τὰ ἐνταφίασαν μετ' εὐλαβείας ὡς ἔπρεπεν. Ἡ δὲ εὐσεβεστάτη ἐκεῖνη χήρα, ἐδάπτισε τὸ βρέφος, καὶ τὸ ὠνόμασε Παγκράτιον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸ ἀνέτρεφεν ὡς γνήσιόν της τέκνον· καὶ ὅταν ἤλθεν εἰς ἡλικίαν δεκτι-

κὴν μαθημάτων, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔμαθεν ὅλην τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν· ἔχων δὲ ἐξ ἀρχῆς γηραιὰ φρονήματα, δὲν ἐκαταγίνετο εἰς παιδαριώδη ἔργα, ὥσταν τὰ ἄλλα παῖδιά, ἀλλ' ἐσυναναστρέφετο μὲ σοφοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνδρας, γινόμενος ἀκροατῆς καὶ μιμητῆς ὅλων τῶν καλῶν καὶ ψυχωφελῶν μαθημάτων καὶ παραδειγμάτων, καὶ ὡς υἱὸς μαρτύρων, ἐσπούδαζε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν νὰ τοὺς μιμηθῇ, κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀκολούθως εἰς ὅλας τὰς ἀρετάς, καὶ ἠγωνίζετο νὰ ἔχῃ ἀγάπην μὲ ὅλους, ταπεινώσιν, ἱλαρότητα, ἐγκράτειαν, σωφροσύνην, καὶ κάθε εἶδος ἀρετῆς· ἐξόχως δὲ ἠγάπα τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς ὠνομάσθη Πολύκαρπος, καὶ ἀκούσατε νὰ θαυμάσητε.

Ἡ θεοφιλὴς ἐκείνη γυνὴ ὅπου τὸ ἀνέθρεψεν, ἦτον πολὺ πλουσία, ὡς εἴπομεν, καὶ εἶχεν ἀποθήκας πολλὰς, γεμάτας ἀπὸ σιτάρι, καὶ κάθε λογῆς καρποῦ τῆς γῆς· διότι εἶχε πολλὰ ὑποστατικά· καὶ ὡν ὁ μακάριος Παγκράτιος ἐλεήμων, καὶ πολλὰ συμπαθητικός, ἔδιδε πλουσιοπάροχα εἰς τοὺς πτωχοὺς κρυφίως ἀπὸ τὴν ψυχομητέρα του, ὥστε ὅπου εὐκαίρωςεν ὅλας τὰς ἀποθήκας ἀπὸ τοὺς καρπούς· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ὑπῆγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ διὰ νὰ εὐγάλῃ σιτάρι, καὶ εὐροῦσα τὰς ἀποθήκας κενάς, ἐθαύμασε· ἐκατάλαβεν ὅμως ὅτι ὁ Παγκράτιος τὰς εὐκαίρωσε, διατὶ ἤξευρε τὴν ἀγαθὴν του προαίρεσιν, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν ὅπου εἶχεν εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἔως τὸσον ἐγύρισε, καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ ἄγριον βλέμμα· αὐτὸς δὲ μὲ χαροποιὸν πρόσωπον εἶπε πρὸς αὐτήν· «ὡς ὑπάγωμεν, Κυρία μου, μαζὺ εἰς τὰς ἀποθήκας διὰ νὰ ἰδοῦμεν» ἐκείνη ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὥσταν ὅπου τὰς εἶδε πρὸ ὀλίγου κενάς· τότε ὑπῆγε μόνος ὁ ἅγιος, καὶ ἔκαμε προσευχὴν εἰς τὸν πολυεύσπλαγχνον Θεόν, καὶ ὃ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐγέμισαν ὅλαι αἱ ἀποθήκαι ἀπὸ ὅλους τοὺς καρπούς· καὶ προσκαλὼν τὴν μητέρα του τῆς εἶπε μετὰ χαρᾶς· «ἔλα, Κυρία μου, εἰς τὰς ἀποθήκας, διὰ νὰ ἰδῇς τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ»· καὶ καθὼς ὑπῆγεν ἡ γυνή, καὶ εἶδε τὰς ἀποθήκας γεμάτας ἀπὸ καρπούς, καὶ τὰ πιθάρια ἀπὸ λάδι καὶ κρασί γεμάτα, ἐδόξασε μεγαλοφώνως τὸν πλουσιόδωρον Θεόν, καὶ καταφιλοῦσα τὸν εὐλογημένον Παγκράτιον, τοῦ εἶπε· «Τέκνον μου ἀγαπητόν, ἀπὸ τῆς σήμερον, δίδε ὅσον θέλεις εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ πλεόν δὲν θέλω σὲ ὀνομάσω Παγκράτιον, ἀλλὰ Πολύκαρπον»· καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἅγιον· ἔχων λοιπὸν τὴν ἄδειαν

ὁ μακάριος, ἐμοίραζε πλουσιοπάροχα εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, τοὺς καρπούς· καὶ θεῖψ ἐλέει αἱ ἀποθήκαι δὲν ὀλιγόστευον ποτέ, διότι ὁ Θεὸς βλέπων τὴν ἀγαθὴν γνώμην τοῦ ἁγίου, τοὺς ἐπλήθυνεν.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἔγεινε πείνα μεγάλη, εἰς ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἐφέσου, καὶ τότε ὁ ἀξιωμακάριστος Πολύκαρπος, ἔδειξε μεγάλην εὐσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν, ὅχι μόνον εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πλουσίους· ὅτι πολλοί, ἐὰν καὶ εἶχον πλοῦτον πολὺν, ὅμως μὴ εὐρίσκοντες νὰ ἀγοράσουν ζωοτροφίαν ἐκινδύνουν ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ τοὺς ἔδιδεν ὁ ἅγιος πλουσιοπαρόχως· ὅσοι εἶχον στενοχωρίαν, ἔλεγον· ὡς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἐλεήμονα Πολύκαρπον· καὶ οὕτως ἐπρόστρεχαν πρὸς αὐτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, πλῆθος πτωχῶν καὶ πλουσίων, καὶ δὲν ἄφινε κανένα ποτὲ εὐκαιρον, ἀμὴ ὅλους τοὺς ἐδέχετο μὲ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ τοὺς εὐεργετοῦσε κάθε ἓνα εἰς τὴν ἀνάγκην του. Ὅταν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ ἔχων πόθον πολὺν νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ τὴν εὐχὴν τῆς μητρός του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Θεολόγον, ὁμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἦτο καὶ ὁ Θεολόγος Ἰγνάτιος, καὶ ὁ μακάριος Βουκόλος, καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς ἠκολούθησε καὶ ὁ θεῖος Πολύκαρπος· καὶ περιπατῶντες ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἀπὸ χώραν εἰς χώραν, ἐδοκίμαζε μεγάλας προσπάθειας, καὶ ὑπέφερε πείναν καὶ δίψαν καὶ γυμνότητα, καὶ κάθε ἄλλην στενοχωρίαν, διὰ νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὡς ἄλλος Ἀπόστολος. Παρελθόντος δὲ χρόνου ἱκανοῦ ἦλθεν ὁρμηδὺς ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Ῥώμης Δομετιανόν, διὰ νὰ ἐξορισθῇ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης εἰς τὸ νησί τῆς Πάτμου, ἐπειδὴ καὶ ἠκούσθη ὅτι μετέστρεφε τοὺς εἰδωλολάτρας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ μέλλωντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξορίαν, ἐχειροτόνησε τὸν μακάριον Βουκόλον Ἀρχιερέα τῆς Σμύρνης, καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν ἅγιον Πολύκαρπον νὰ τὸν ἔχῃ συνοδίαν· καὶ οὕτως ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ὁ Ἀπόστολος, ἐπῆρε μαζὺ του τὸν Πρόχορον καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Πάτμον.

Πηγαίνων λοιπὸν εἰς τὴν Σμύρνην ὁ ἅγιος Βουκόλος, ὁμοῦ μὲ τὸν θεῖον Πολύκαρπον, τὸν ἐχειροτόνησεν ἱερέα, καὶ μὲ ὅλον ὅπου δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον, προφασίζόμενος, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος· ἀλλ' ὁ ἱερεὺς Βουκόλος, βλέπων τὰς ἀρετάς του, καὶ τὰ θεῖά του κατορθώματα, τὸν ἀνέδασεν ἀκόμη καὶ εἰς τὸ Ὀφφίκιον τοῦ Ὀρφανοτρόφου, τὸσον δὲ ταπεινῶφρων ἦτον ὁ μακάριος Πολύκαρπος, ὅπου δὲν ἠθέλησε ποτὲ καμ-

μίαν προτίμησιν, οὐδὲ εἰς τὰς συνάξεις τῶν ἱερέων ἐπροκαθέζετο κατὰ τὴν τάξιν του, ἀλλ' ἐκάθιζε κατώτερα ἀπὸ ὅλους, ὥσάν ἕνας παραμικρὸς ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὁ Θεὸς βλέπων τὴν πολλὴν του ταπείνωσιν, τὸν ὕψωσε καὶ τὸν ἐδόξασε, καθὼς ἐπαγγέλλεται ὅτι προγνώρισας ὁ Θεὸς Βουκόλος τὸν θάνατόν του, ἐσύναξεν ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἐπαρχίας, καὶ ὅλον τὸν κλῆρον, καὶ τοὺς χριστιανούς, καὶ τοὺς ἐφανέρωσε τὸν θάνατόν του, καὶ ὅτι ὑπέδειξε διάδοχόν του τὸν ἅγιον Πολύκαρπον, τὸν ὅποιον ἐδέχθησαν μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ κληρικοί, καὶ ὅλος ὁ λαός· καὶ οὕτως ἐχειροτονήθη κανονικῶς Ἀρχιερεὺς τῆς Σμύρνης ὁ Ἱερὸς Πολύκαρπος. Λαβὼν οὖν ὁ Ἅγιος τὸ μέγα τοῦτο φορτίον τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἐποίμαινε τὰ λογικά τοῦ Χριστοῦ πρόβατα μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, εἰς νομάς σωτηρίους τῶν θείων ἐντολῶν, διδάσκων καθ' ἐκάστην τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τύπος γινόμενος διὰ τῶν ἔργων παντὸς ἀγαθοῦ καὶ δὲν ἔπαυε πλέον νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀπὸ τὸ νὰ ἐπισκέπτηται μὲ κάθε λογῆς τρόπον τὸ ποίμνιόν του. ἐδυνάμωνε τοὺς ἀδυνάτους, ἐπαρηγόρει τοὺς τεθλιμμένους, ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς, ἐκυδέρνα τὰ ὀρφανὰ, ἔλεοῦσε τοὺς πτωχοὺς, καὶ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἐδοξοῦσε κατὰ τὴν χρεῖαν ὅπου εἶχεν ὁ καθείς· μάλιστα ἐπεμελεῖτο πολὺ, καὶ κρυφὰ καὶ φανερὰ ὡς ἡδύνατο, τοὺς Μάρτυρας ὅπου ἐβασάνιζαν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν οἱ τύραννοι, καὶ τοὺς ἐστερέωνεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ· καὶ συντόμως εἰπεῖν, πρέποντως ὠνομάσθη Πολύκαρπος, διατὶ δὲν ἔλλειψε ποτὲ ἀπὸ λόγου ταῦ ὁ θεϊκὸς καρπός· ἀλλ' ἦτον ὁ θαυμασῖος εἰς ὅλους ἕνας λιμὴν ἀχειμαστός, καὶ μέγα καταφύγιον· καὶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις, τοὺς ὁποίους ἀκαταπαύστως ἐδίδασκε, χωρὶς καμμίαν δειλίαν καὶ φόβον, καὶ ἐπέστρεψε πολλοὺς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, κάμνων καθ' ἐκάστην ἁπείρα θαύματα. ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν διηγήσθαι ὀλίγα τινὰ εἰς πίστῳσιν τῶν πολλῶν.

Μίαν φορὰν ἔγεινε πείνα μεγάλη, καὶ φοδερὰ πυρκαϊὰ εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ὄχι μόνον μέσα εἰς τὴν χώραν, καὶ εἰς τὰ σπήτια, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἔξω εἰς τὸν κάμπον, εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἀμπέλια καὶ δένδρα, καὶ ἐκράτησεν ἑπτὰ ἡμερονύκτια. Οἱ δὲ ἀνόητοι καὶ ἐσκοτισμένοι εἰδωλολάτραι, ἐπεκαλοῦντο εἰς βοήθειαν τοὺς θεοὺς των, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζον οἱ ταλαίπωροι· διατὶ ὅσον ἐκεῖνοι ἐπαρκαλοῦσαν τὰ εἰδῶλα, τόσον ὁ Θεὸς ὠργίζετο ἐναντίον των, καὶ ἠΰξα-

νεν ἡ φωτιά περισσότερον· ὅθεν οἱ χριστιανοὶ ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν ἅγιον, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ κάμῃ προσευχὴν πρὸς τὸν Κύριον, διὰ νὰ καταπαύσῃ ἡ φωτιά· καὶ εὐσπλαχνισθεὶς ὁ ἅγιος ἔκαμε δέησιν εἰς τὸν Θεόν κατὰ τὸ ζήτημά των· ἔπειτα ἐλέγχων τοὺς εἰδωλολάτραις, ὅτι αὐτὰ τὰ κακὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀσέβειάν των, μὲ τὸ νὰ μὴ πιστεύουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἐστράφη εἰς τὴν πυρκαϊάν, καὶ λέγει «Ἐν τῇ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὅποιον ἐγὼ ὁ ἀνάξιος λατρεύω καὶ προσκυνῶ, σὲ προστάζω νὰ παύσῃς τὴν ὥραν ταύτην, καὶ νὰ σβέσῃς μὲ τελειότητα» καὶ ὃ τοῦ παραδόξου θαύματος! παρευθὺς ἐσθεσε τελείως ἡ φοδερὰ ἐκείνη φωτιά, καὶ ἐξηφανίσθη· οἱ δὲ παρεστῶτες ἐφώνησαν μεγαλοφώνως «μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν» καὶ πολλοὶ εἰδωλολάτραι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἐνας δὲ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, ἄρχων μέγας, Πετρώνιος καλούμενος, παρακινήθεις ἀπὸ τὸν πατέρα του διάβολον, ὅπου φθονεῖ πάντοτε τὸ καλόν, ἔλεγε λόγια βλάσφημα κατὰ τῆς πίστεως τῶν Χριστιανῶν, καὶ κατὰ τοῦ ἁγίου καὶ παρευθὺς ἐδαιμονίσθη, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐκυλίετο ἀφρίζων καὶ σπαράττων· βλέποντες δὲ αὐτὸν μερικοὶ χριστιανοί, τὸν ἐλυπήθησαν, καὶ ἐπαρεκάλεσαν τὸν ἅγιον νὰ τὸν ἱατρεύσῃ· ὁ ὅποιος, μιμούμενος τὸν Δεσπότην Χριστόν, εὐσπλαγγίσθη αὐτόν, καὶ τὸν ἱάτρευσε διπλὴν ἱατείαν· διότι ἐπιτιμῶντας τὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, τὸ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν Πετρώνιον, καὶ ἐκεῖνον ἐφώτισε κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐγνώρισε τὴν δύναμιν ὅπου ἔχουν οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν εὐεργεσίαν ὅπου ἔλαβε, καὶ ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, καὶ ἐβαπτίσθη μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οἴκου του.

Μετὰ τέσσαρας χρόνους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν, ὅπου εἰπομεν, ἠκολούθησε μεγάλη ἀνομβρία εἰς ἑλὴν τὴν περιοχὴν τῆς Σμύρνης, ὥστε ὅπου ἐκινδύνευσαν νὰ ἀφανισθοῦν ὅλοι οἱ καρποὶ τῆς γῆς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἄνθρωποι εἰς μεγάλην λύπην· ὅθεν οἱ χριστιανοὶ ἐπρόστρεξαν πάλιν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν, καὶ ἔκαμε δέησιν πρὸς Κύριον, καί, ὃ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ! ἔδρεξε τόσῃν βροχὴν, ὅπου ἐδρόσισε ὅλους τοὺς καρπούς, καὶ ἔλαβον μεγάλην παρηγορίαν οἱ ἄνθρωποι, δοξάζοντες τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ βροχὴ πλέον δὲν ἔπαυεν, ἀλλ' ἔδρεχε μὲ ὑπερβολὴν, ὁ ἅγιος μὲ τὴν προσευχὴν του, ἐμπόδισε τὴν ἀμετρίαν τῆς. Ἀπὸ αὐτὰ

τὰ ὀλίγα θαύματα τοῦ ἁγίου, ὁποῦ ἐδιηγίθημεν, ἃς γνωρίσῃ ἕκαστος πόσῃν παρρησίᾳ εἶχεν εἰς τὸν Θεόν· διατὶ ἄρκετὰ εἶναι ταῦτα νὰ φανερώσουν τὴν ἁγιότητά του· ἃς ἔλθωμεν δὲ καὶ εἰς τὸ προκείμενον τοῦ λόγου, νὰ διηγηθῶμεν μὲ βραχυλογίαν καὶ τὸ ἐνδοξόν του μαρτύριον. Ὅταν ἐδασίλευεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, γηραλέος δὲ ὢν ὁ ἅγιος τὴν ἡλικίαν, 95 ἐτῶν, ὅτε ὁ Ε΄ ἐκινήθη μέγας διωγμὸς κατὰ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅλοι οἱ κατὰ πόλεις ἐξουσιασταὶ ἐδασάνιζον ἀνιλεῖν τοὺς χριστιανούς, ὅθεν καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς Σμύρνης ἔκαμνε τὰ ἴδια, καὶ ὁποῖον χριστιανὸν εὗρισκε, τὸν ἐτιμωροῦσεν ἀπανθρώπως, ἕως ὅπου τὸν ἐθανάτωνεν· ἦλθε δὲ εἰς τὴν πόλιν ὁ ἐπάρχης, ὁποῦ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ καὶ τὸν ἅγιον Πολύκαρπον, ὡς ἀρχιερεὰ τῶν χριστιανῶν· τὸ ὁποῖον ἀκούσας ὁ θεὸς Πολύκαρπος δὲν ἐταράχθη τελείως, ἀλλ' ἤθελε νὰ μένῃ εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ χριστιανοὶ δὲ, ἀγαπῶντες νὰ μὴν ὑστερηθοῦν τοιοῦτον ἅγιον ποιμένα, τὸν ἐκατάπεισαν μὲ παντοίους τρόπους νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν πολιτείαν· καὶ οὕτως ὁ ἅγιος ἀγκαλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μαρτύριον, μὲ ὄλον τοῦτο ζήτην τὸ συμφέρον μάλιστα τῶν ἄλλων, κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, καὶ ὅχι μόνον τὸ ἰδικόν του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Σμύρνην, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα χωρίον ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ, μὴ κάμνων ἄλλο τι εἰμὴ προσευχόμενος ἡμέραν καὶ νύκτα δι' ὅλους τοὺς χριστιανούς, καὶ δι' ὅλας τῆς οἰκουμένης τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καὶ λοιπὸν προσευχόμενος ὁ ἅγιος μίαν φορὰν, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῇ προτῆτερα τρεῖς ἡμέρας, ἐκοιμήθη μὲ προσευχήν, καὶ εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά του ὅτι τὸ προσκεφάλαιόν του ἀναψεν ἀπὸ πυρὰν καὶ ἐκάη· καὶ ἔξυπνος γενόμενος, εἶπε προφορικῶς εἰς ἐκείνους, ὅπου ἦσαν μαζὶ του, ὅτι μὲ φωτίαν ἔχει νὰ μεταλλάξῃ τὴν ζωὴν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ ἐξουσιαστοῦ ἀνεζήτησαν αὐτὸν μὲ κάθε ἐπιμέλειαν, ἐδιάσθη πάλιν ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἄλλο χωρίον· καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ὁ ἅγιος, ἔφθασαν οἱ στρατιῶται ὅπου τὸν ἐζητοῦσαν, καὶ μὴ εὗρισκοντες αὐτὸν ἐκεῖ, ἐπίασαν δύο παιδάρια, καὶ τὰ ἐβατάνιζον διὰ νὰ φανερώσουν εἰς αὐτοὺς ποῦ εὗρίσκετο· καὶ μὴ ὑποφέρον τὰ βάσανα τὸ ἐν παιδάριον τὸ ἐφανερώσε εἰς αὐτούς. Καὶ λοιπὸν λαβόντες τὸ παιδίον ἐκεῖνο οἱ στρατιῶται ὑπῆγαν τὸ βράδυ εἰς τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ τὸν ἦσαν τὴν ὥραν ὅπου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ἐπάνω εἰς ἕν ἀνώγειον ὑψηλόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον οἶκον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε λέγων· «ἃς γίνῃ

τὸ τέλος τοῦ Κυρίου»· καὶ εὐθὺς κατέβη ἀπὸ τὸ ἀνώγειον, καὶ ἐδέχθη τοὺς στρατιῶτας μὲ ἱλαρὸν καὶ χαρούμενον πρόσωπον, ὥστε ὅπου ἐθαύμασαν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν μεγαλοφυλίαν καὶ ἀφοβίαν του· ὁ δὲ ἅγιος ἐπρόσταξε νὰ ἐταίμασιν τράπεζαν, καὶ νὰ τοὺς βάλουν νὰ φάγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ τοὺς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν καιρὸν διὰ νὰ προσευχηθῇ· καὶ λαβὼν ἀπ' αὐτοὺς ἄδειαν, προσηυχήθη ὥραν ἱκανήν· ἔπειτα φέροντες ἕν ὄναριον, τὸν ἐκαθάλκευσαν, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ ὁ ἅγιος ἐπήγαγε προθύμως εἰς τὸ κριτήριον· καὶ ἐμβαίνων μέσα ἦλθεν ἐξ οὐρανοῦ φωνὴ τοιαύτη· «ἴσχυε Πολύκαρπε καὶ ἀνδρίζου»· τὴν ὁποίαν πολλοὶ χριστιανοὶ τὴν ἤκουσαν, ὅμως κανεὶς δὲν εἶδεν ἐκεῖνον ὅπου τὴν εἶπεν. Ὁ ἐξουσιαστὴς λοιπὸν ἐρωτῶν αὐτὸν ἂν ἦν αὐτὸς ὁ Πολύκαρπος, καὶ ὁμολογήσας ὁ ἅγιος ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ἔλεγε πρὸς αὐτὸν ὁ ἐξουσιαστὴς, νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ βλασφημήσῃ· ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν, «ἔχω ὀγδοήκοντα ἔξ χρόνους ὅπου τὸν δουλεύω, καὶ κανένα κακὸν δὲν μοῦ ἔκαμε, καὶ πῶς δύναμαι νὰ βλασφημήσω τὸν βασιλέα μου, τὸν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν μου;»· ὁ δὲ τύραννος τὸν ἐδίωκε πάλιν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Τότε ὁ θεὸς Πολύκαρπος τοῦ λέγει· «ἐπειδὴ καὶ προσποιεῖσαι ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις ποῖος εἰμὶ καὶ διὰ τοῦτο μοῦ λέγεις ταῦτα, ἀκούσον μετὰ παρρησίας· χριστιανὸς εἰμι, καὶ τὸν Χριστόν μου δὲν ἀρνούμαι· εἰ δὲ θέλεις νὰ μάθῃς τὸν λόγον τοῦ χριστιανισμοῦ, δός μοι καιρὸν καὶ ἀκρόασιν νὰ σοῦ τὸν εἰπῶ»· ὁ δὲ κριτὴς τοῦ λέγει, «ἐὰν δὲν ἀρνηθῇς τὸν Χριστόν, ἔχω νὰ σὲ ρίψω εἰς τὰ θηρία νὰ σὲ καταφάγουν»· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει· «μὴν ἀργοπορήσῃς, ἀλλὰ ρίψον με εἰς τὰ θηρία, ὅτι ἐγὼ δὲν μετασχεύω ἀπὸ τὴν πίστιν μου· μάλιστα σοῦ γνωρίζω μεγάλην χάριν, νὰ μὲ μεταφέρῃς, μίαν ὥραν προτῆτερα, ἀπὸ ταύτης τὴν ψεύτικην καὶ πολυπόνον ζωὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀθάνατον»· καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς πάλιν τοῦ λέγει, ἐπειδὴ καὶ δὲν σὲ μέλλει διὰ τὰ θηρία, σὲ θέλω κατακαῦσαι μὲ τὴν φωτίαν, ἐὰν δὲν μετανοήσῃς»· ὁ δὲ μέγας Πολύκαρπος λέγει· «τί μὲ φοβερίζεις μὲ τὴν φωτίαν ὅπου καίεται πρὸς ὥραν καὶ μετ' ὀλίγον σβέννει; ἢ δὲν γνωρίζεις τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς αἰωνίου κολάσεως, ὅπου φυλάττεται διὰ νὰ κατακαίῃ αἰωνίως τοὺς ἀσεβεῖς, ὅθεν μὴν ἀργοπορήσῃς, ἀλλὰ κάμε ὅ,τι θέλεις». Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα λέγων μὲ μέγαλον θάρρος καὶ χαρὰν, ἔκαμε τὸν ἐξουσιαστὴν νὰ μείνῃ ἐκστατικός, καὶ ἀπορῶν καὶ μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ, ἔστειλε τὸν κήρυκα τοῦ σταδίου, καὶ

ἐκήρυξε τρεῖς φορές ὅτι ὁ Πολύκαρπος ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι χριστιανός. Τὸ ὅποιον ἀκούοντες ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑβραίων, ἐφώναζαν μὲ μεγάλην φωνήν, καὶ μὲ θυμὸν ἀκράτητον· «οὗτος εἶναι ὁ πατήρ τῶν χριστιανῶν, ὁ ὁποῖος διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ προσκυνοῦν τοὺς θεοὺς, καὶ πρέπει νὰ τὸν καύσωμεν μὲ φωτὶαν ζῶντα»· καὶ παρευθὺς ἐσύναξαν ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια καὶ ἀπὸ τὰ λουτρά ξύλα καὶ φρύγανα, μάλιστα οἱ Ἑβραῖοι ἔτρεχαν μὲ μεγάλην προθυμίαν, καθὼς τὸ ἔχουν συνήθειαν νὰ ὑπηρετοῦν εἰς τοῦτο ὀλοφύχως· διὰ τὸ μῖσος ὅπου ἔχουν οἱ κατάρτοι εἰς τὸν Χριστόν, καὶ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς. Καὶ ὅταν ἐτοιμάσθη τὸ πῦρ, ἔβγαλεν ὁ ἅγιος τὰ φορέματά του, καὶ ἔλυσε τὴν ζώνην του εἰς τὸ πῦρ μόνος του, ὅμως ἐμποδίσθη ὀλίγον ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ὅπου ἐσύντρεχαν ὅλοι μὲ μεγάλην σπουδὴν, ποῖος νὰ πρωτασπασθῇ τὸ ἅγιον σῶμά του· ἔπειτα ἔτρεξαν οἱ στρατιῶται διὰ νὰ τὸν καρφώσουν νὰ μὴ σαλεύσῃ καίόμενος, ὁ δὲ ἅγιος τοὺς εἶπεν· «ἀφήσατέ με οὕτως ἀκάρφωτον, καὶ ἐκεῖνος ὅπου μόνῳ δίδει δύναμιν νὰ ὑπομείνῃ τὸ πῦρ θέλει μὲ δυναμώσει νὰ μὴ σαλεύσῃ παντελῶς»· καὶ οὕτω δὲν τὸν ἐκάρφωσαν, ἀλλὰ τὸν ἔδεσαν ὀπίσω τῆς χειρὸς, καὶ ὡς κριὸς ἐπίσημος ἐκ μεγάλου ποιμνίου ἐπροσφέρετο εἰς τὸν Θεὸν εὐπρόσδεκτον ὀλοκαύτωμα· καὶ ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπροσευχήθη τοιουτοτρόπως· «Κύριε ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, »εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἡξιώσας με τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας ταύτης, διὰ νὰ »συνκριθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ τοὺς μάρτυράς σου, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς »αἰωνίου, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἴθε νὰ προσδεχθῶ ἐμπροσθέν σου »σήμερον θυσία εὐπρόσδεκτος, καθὼς προητοίμασας καὶ προεφάνερω »σας, καὶ ἐτελείωσας ὁ ἀψευδὴς Θεός· διὰ τοῦτο καὶ περὶ πάντων σε »εὐλογῶ, σε δοξάζω σὺν τῇ ἀγαπητῇ σου Υἱῷ, καὶ τῇ ἁγίῃ Πνεύματι, »νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν». Καὶ τελειώσας τὴν προσευχὴν, ἐμῆκε μέσα εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἡ φλόγα ἐκαίειν ἔγαιεν ὡς εἶδος καμάρας καὶ ὡς ἱστίον πλοίου ὅπου εἶναι πλήρες ἀπὸ ἀέρα, καὶ περιεκύκλωσε τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος, καὶ ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς φλογός, ὅχι ὡς σάρκα καιομένη, ἀλλ' ὡς χρυσίον πυρούμενον μέσα εἰς κάμινον χρυσοχόου, καὶ ἐβγαίνει μεγάλη εὐωδία, ὥσάν νὰ ἐκαίετο λίβανος, ἢ ἄλλο τι ἐκ τῶν τιμίων ἀρωμάτων. Τέλος πάντων βλέποντες οἱ ἄνομοι ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ καυθῇ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἀπὸ τὸ πῦρ ἐπρόσταξαν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν μάρτυρα δῆμιος καὶ νὰ τὸν

θανατώσῃ μὲ τὸ ξίφος καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν ἐνδόξως τῷ 166 ἔτει, ταῦτα διδάξας πάντοτε, κατὰ τὸν Εὐσέβιον, ὃ καὶ παρὰ τῶν ἀποστόλων ἔμαθεν, ὃ καὶ ἡ ἐκκλησία παραδίδωσιν, ὃ καὶ μόνον εἰσὶν ἀληθῆ (ἱστορ. ἐκκλ. βιβλ. δ'. κεφ. 14, καὶ 15). Καὶ τούτου γενομένου, ἐδῆκε πλῆθος αἱματος, ὥστε ὅπου ἔσδεσε τελείως τὸ πῦρ, καὶ ἐθαύμασεν ὅλον τὸ πλῆθος εἰς τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ φθονερός καὶ πονηρὸς διάβολος, ἡξεύρων ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ πάρουν τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου πρὸς ἁγιασμόν, τί ἐμεταχειρίσθη ὁ κακομήχανος; ἐπαρακίνησεν ἕνα ἄρχοντα καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐξουσιαστήν, νὰ μὴ δώσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἱερομάρτυρος εἰς τοὺς χριστιανούς, διὰ νὰ μὴ ἀφήσουν τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν, καὶ ἀρχίσουν νὰ σέβωνται τὸν ἅγιον Πολύκαρπον· τὸ ἴδιον ἔλεγον καὶ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ τὸ ἐδεδαίουν, οἱ ὅποιοι καὶ παρεφύλαττον νὰ μὴ τὸ πάρουν κρυφίως οἱ χριστιανοί· ὁ ἐκατόνταρχος λοιπὸν ῥίπτειν τὸ ἅγιον λείψανον εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρός, τὸ ἔκαυσε, καὶ μετὰ ταῦτα οἱ χριστιανοὶ λαβόντες ἐκεῖνα ὅπου ἔμειναν ἀπὸ τὸ πῦρ τὰ ἐνεταφίαν εὐλαδῶς καὶ ἐντίμως εἰς ἐπίσημον τόπον, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν ἅγιον.

Υἱοὺν διοδεύσας.

Ὡδὴ α'.

στίχ. Ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Τὰ χεῖλη ἀνοίξω τὰ βδελυρά, καὶ γλώσσαν κινήσω, τοῦ αἰτήσασαι παρὰ Σοῦ, δοθῆναι μοι ρῶσίν τε καὶ σθένος, ὡς ἐξεῖπαι τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος

Ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

Αἰτοῦμαι Σε, πάτερ, εἰλικρινῶς, τὰς πολλὰς ἁμαρτίας, παραπτώματα τὰ ἐμέ, πάριδε πάντα καὶ ἀνάσχου, τοῦ εἰσακοῦσά μου πανθαύμαστε.

Δόξα πατρί.

Λάμπρυνον τοίνυν τὸν τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς τὸν κόσμον καὶ ὁδήγησον ἀσφαλῶς, πρὸς τρίβους μεθυστικὰς εὐθείας τὴν τῶν δαιμόνων ἐλαύνων ἐπήρειαν.

Καὶ νῦν.

Πάντες οἱ νόες τῶν γηγενῶν, ἐκπλήττονται, κόρη, ὑπὲρ λόγον σὺ τοκετῷ· οὐ γὰρ τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων ἐν τῇ γαστρὶ Σου ἐχώρησας.

Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὡδὴ γ'.

Προστάτην Σε πάντες, ἐν δεινοῖς κεκτήμεθα, ρύστην καὶ ἐν πάσαις ταῖς συμφοραῖς· ἔθεν αἰτούμεν Σε, ἐν πόθῳ ζῶντι, νῦν τὸν Χριστὸν ἱκετεύσαι, ἐξελεῖν τὸ ποίμνιον πάσης κακώσεως.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Χριστὸν σὺ κηρύξας, δι' αὐτὸν δλοκαύτωσας· ἀγάλλῃ δὲ αἰεὶ νῦν, Πάτερ, δόξαν οὐράνιον, ὁρῶν ἀέννα· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, τοῦ σώζεσθαι ἅπαντας, σοὶ νῦν προστρέχοντες.

Δόξα

Ἰκετεύομεν, Πάτερ, ὡς θερμῶς οἱ δοῦλοί Σου, καὶ γόνυ κάμπτοντες βοῶμεν· δέξαι τὴν δέησιν, πιστῶς τιμώντων Σου, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην, καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει, τὴν πάντιμον χεῖρά Σου.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Σε, κόρη, τὸν Χριστὸν κυήσασαν, τὸν γνώφον τοῦ νοός μου διαλύσαι, ὅπως ὑμνήσω Σου, σὴν μεγαλειότητα, τὴν δωρηθεῖσάν Σοι, παρὰ Χριστοῦ Θεοῦ λόγου, τοῦ μόνου Παντάνακτος.

Κραυγάζομεν ἐν πίστει Σοι ἅπαντες Θεηγόρε, ὅτι ρύστην

ἐν τοῖς δεινοῖς, αἰεὶ Σε κεκτήμεθα, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ Χριστῷ Θεῷ τῷ λόγῳ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις Σου, ἀπείρανδρε Θεοτόκε, γνώρισον δέ γε νῦν ἡμῖν, τὴν μόνην ἀλήθειαν, ὅπως αἰεὶ ὑμνοῦμεν τὸν Χριστὸν τῶν πάντων κτίστην.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς τῶν δι' οὗ ἡ παράκλησις, καὶ ψάλλεται τὸ Κύριε ἐλέησον ἡβ'. ὅτι ἐλεήμων, καὶ εὐθύς λέγομεν τὸ ἐξῆς τροπάριον.

Ἦχος β'.

Λιπάρει Χριστὸν, τὰς χεῖρας καθηλώσαντα, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς, δεινῶς ὀλισθήσαντας, καὶ μηδὲν φυλάξαντας, πεσόντας δ' εἰς τὸν βόρβορον, ἅγιοι τοῖς πονηροῖς δὲ δόντες ἑαυτοὺς, τοὺς πάντας δέξασθαι ἀναρπάξουσιν.

Ὡδὴ δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Καθ' ὁδήγησας, Πάνσοφε, εἰ, τὰς εὐθείας τρίβους Σου τὸ ποίμνιον, καὶ νῦν ἅπαντας κατεύθυνον, πρὸς τὸ φῶς τὸ λάμπον ἀλήθειαν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Κεκτημένοι, Θεόσοφε, τὴν πάντιμον χεῖρα ἡμῖν τὴν βλύζουσαν τὰ ἰάματα ὡς νάματα, ὡς εἰκὸς οἱ ἅπαντες χαίρομεν.

Δόξα πατρί.

Λυσωποδμέν σε, ἅγιο, τοῦ πρεσβεῦειν αἰεὶ Χριστῷ τῷ Παντάνακτι, τοῦ ἐκλυτροῦσθαι κακώσεως, τοὺς προσκυνούντας ἐν πίστει τὰ λείψανα.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Πανύμνητε, καὶ ἐκχέω ὥσει κρουνὸς τὰ δάκρυα, ἐξαιτούμενος θερμότητα, παριδεῖν μου πταισμάτων τὸ πέλαγος.

Ὡδὴ ε΄.

Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐλασον σοφέ, τῶν ἐν πίστει προσκυνούτων σου, τὴν πανσε-
βάσιμον χεῖρα καὶ πάντιμον, τὴν δεινὴν νόσον, ὧς σκληρῶς πίν-
τας θερίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ρύσαι νῦν ἡμᾶς, τῶν κινδύνων, Θεηγόρε σοφέ, καὶ Χριστῷ
ἀεὶ τῷ λόγῳ πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πίσται, τιμώντων τὴν λαίψχνα.

Δόξα.

Ὡλολας πυρί, ὧς τὸν Χριστὸν κηρύξας τρανῶς, καὶ ἐδέξω
παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον, καὶ νῦν πρεσβεύεις τοῦ λυτροῦσαι ἡμᾶς
ἅπαντας.

Καὶ νῦν.

Δέξαι νῦν σεμνή, τὴν πενιχρὰν ταύτην δέησιν, καὶ ἡμῶν μὴ
παρίδῃς τὰ δάκρυα, ἀλλὰ παράσχου τὴν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Τὴν δέησιν.

Ὡδὴ ς΄.

Ἐκήρυξας τῆς ζωῆς τὴν ἄβυσσον, καὶ Θεοῦ τὸν προαιώνιον
λόγον, τὸν ἐκ φθορᾶς, ἀναρπάσαντα πάντα, καὶ ἁμαρτίας
σταυρῷ καθηλώσαντα· ἐβλάστησας δὲ νῦν ἡμῖν τὸ φυτὸν τὸ
Πολύκαρπον ἅγιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐπλήρωσας δι' εὐχῆς τοὺς σιτώντας, γυναικὸς τῆς θρεψα-
μένης Σε, Πάτερ, οὗς τοῖς πτωχοῖς ἐξεκένωσας τότε, κατα-

πραῦνας λαμβὼν τὸν ἐπάρατον· κατάπλησον καὶ νῦν ἡμᾶς τοῦ
φωτὸς τοῦ λαμπρύνοντος πνεύματα.

Δόξα πατρὶ.

Ἀνέστειλας τοῦ αὐχμοῦ ἀμετρίαν, τὸν Θεὸν ἐξιλασκόμενος,
Πάτερ, καὶ νῦν ἡμᾶς περιπίπτοντα· πάντες, εἰς ἁμαρτίας
δεινὰ παραπτώματα, δεόμεθα εἰλικρινῶς ἐξ αὐτῶν ἐπανόρθω-
σον ἅγιε.

Καὶ νῦν.

Ἐχώρησας τὸν παντὶ ἀχώρητον, καὶ Θεὸν δημιουργήσαντα
πάντα, καὶ τῷ μιστῷ, σὺ ἐθήλασας τοῦτον, τὸν ἐν ἐρήμῳ λαὸν
αὐτοῦ θρέψαντα· ἐλάσθητι καὶ νῦν ἡμῖν, σὸν υἱὸν δούσωπούσα
καὶ Κύριον.

Διάσωσον ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὧς δεδήλωται,
καὶ εὐθὺς τὸ κοντάκιον.

Ἦχος β΄.

Τὴν σεπτὴν Σου χεῖρα πλοῦτον ἀκένωτον, κεκτημένοι
πρέσβυν σε πρὸς Θεὸν προτιθέμεθα μὴ παρίδῃς νῦν σοὺς ἱκέτας,
Πολύκαρπε, ἀλλ' ἐπίσπευσον ὧς συμπαθὴς εἰς τὴν ἀντίληψιν
ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι· πρόφθασον ἐν κινδύνοις, καὶ
ρύσαι κακαωμένους, ἐπικαμπτόμενος· νυνὶ ἱκεσίας δεομένων Σου·

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον. Δίκαιος ὧς φοῖνιξ ἀνθήσει,
στίχους. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κύριος.

Ὁ ἱερεὺς καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς κλπ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖαν ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς
τοὺς δώδεκα κλπ.

Ἔπειτα δόξα ἤχο· β' ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις ἐλεῆμον
καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχο· πλ. β'.

Μή με χειμαζόμενον ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καὶ κατακλι-
ζόμενον ἀλγεινῶς αἰκίσειν, ἀλάστορος, ἀποκλείνης ἅγιε, ἀλλ'
οἰκτερίσόν με τὸν ἄσωτον· δέχου τὴν δέησιν, ἣν ἀπὸ καρδίας
προσάγω Σοι· ὁ Θεὸς γάρ σε παράκλησιν καὶ παραμυθίαν πι-
στοῖς παρέσχε· ὅθεν σοι κραυγάζω, θεράπον τοῦ Χριστοῦ θαυμα-
τουργέ, ὑπὲρ καὶ οὐ δλοκαύτωςας, ἐπισπεύσας ἱκσαί.

Ὁ ἱερεὺς σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου κλπ.
Τὸ κύριε ἐλέησον ιβ' ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς κλπ.

Ὡδὴ ζ'.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς ψυχῆς μου τὸ νέφος, τὸ κατάπυκνον ἅγιε, διασκεδάσον,
καὶ μαστίγα δδύνης, μαστίζουσιν τὸ σῶμα, καὶ ψυχὴν κατα-
θλίβουσιν, ἀπέλαυνόν μου σοφέ, πηγὴ ἡ τῶν θαυμάτων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θεόθεν σὺ ἔχων, τῶν ἰάσεων χάριν σοφέ Πολύκρπε, ἰά-
σεως ἀξίους, ποιήσον τρισμάκαρ, τοὺς ἐν πίστει Σοι κράζοντας·
ἐκ τῶν παντοίων δαινῶν, σῶζε σὸν, ἱκέτας.

Δόξα.

Ἐκτενῶς σοι βοῶντας, καὶ ἐν δάκρυσιν Πάτερ, σοὶ νῦν

προσφεύγοντας, μὴ πάριδε αἰτοῦμεν· πρόσδεξαι δὲ πάτερ, καὶ
κινδύνων διάσωσον, προσκυνοῦντας εὐσεβῶς τὰ λείψανα, τὰ θεῖα.

Καὶ νῦν.

Ὡ Δέσποινα πάντων, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτήρα καὶ πλάστην
μου, εὐώνυμον τὸν χῶρον, φυγεῖν ἐκδυσωπῶ Σε ἐν ἡμέρᾳ τῆς
κρίσεως· ὅθ' ὁ υἱός Σου κρινεῖ τὰ σύμπαντα ἀφέντως.

Ὡδὴ η'.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Γέμει μου ἐκ παντοίων τὸ σῶμα νοσημάτων, παρεῖται τὰ
μέλη· ἐλέησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἱκέτην.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἀποροῦμαι θεραπείας βροτείας πάσης· λιπαρῶ σε θερμῶς
τὸν προστάτην, πρόφθασόν με σῶσον, καὶ ρῶσίν μοι παράσχου.

Δόξα.

Καθικετεύω ἕως μοι νῦν προσβλέψαν οὐρανόθεν ἰώμενος
πάθῃ, πάνδεινα καὶ ρύσαι κακώσεώς με μάρτυς.

Καὶ νῦν.

Ὑμῶ σε τὴν χερουδὶμ ὑπερτέραν, ὡς τὸν κτίστην τῶν
ἀπάντων τεκοῦσαν, λατρεύων εἰς αἰῶνάς, Παρθένε τῷ υἱῷ Σου.

Ὡδὴ θ'.

Κυρίως Θεοτόκου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐλαύνεις τὰς ἀκρίδας, τὰ ζῶα ἐξιάσαι, παραδόξως τερα-

τουργῆ Πολύκαρπε· διδ θερμῶς ἐκδοῶ Σοι· τὰ πάθη μου ἴασαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἰάσεων κρατῆρα, ἀνελλιπῇ σὴν χεῖρα Ἱερομάρτυς τοῖς πιστοῖς προσέθηκε, ζωαρχικὴ ἡ χάρις· Σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα.

Ὁχούμενος παντοίαις, μάκαρ, ταῖς βρασάνοις, ὡς χαρίτων θεῶν τεμένει κατέφυγον· ὦν με, μάρτυς διὰ τάχους, ρύσαι, Πολύκαρπε.

Καὶ νῦν.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν ὕμνοισι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι βροτῶν δοξάζουσι· Σοῦ ταῖς πρεσβείαις ρυσθείμεν Πάναγνε.

Καὶ εὐθύς, ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς.

Εἶτα.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, χαίροις τῶν Σμυρναίων ἀντιλήπτωρ ὁ ἰσχυρός, χαίροις τῆς τριάδος ὁ θεὸς μυστολέκτης, δι' ἣν ὠλοκαυτώθηκε, μάρτυς Πολύκαρπε.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαδῶς, τὴν πάντιμον χεῖρα, Πολοκάρπου τοῦ ἀθλητοῦ, βροτῶν, φυτῶν, θρεμμάτων, παντοίων ἐξωθοῦσαν, νόσων τε καὶ βλάβην, καὶ παρέχουσαν ἴασιν.

Τὸν ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐν ἀσθενείαις ἐτοιμύτατον βοηθόν, καὶ ρύστην ἐν πάσαις ταῖς ἀνάγκαις, εὐσεβοφρόνως τιμήσωμεν.

Δεῦτε οἱ νοσῶντες καὶ ἐν δεινοῖς, πάθεσι τελοῦντες, ἀρυσώ-

μεθα ἐκ πηγῆς, βλυζούσης ἱαμάτων τὴν χάριν ἀένναον ἣν τοῖς πᾶσιν, ἐν πίστει προσκυνοῦσι παρέχει θαυμάσια.

Κράζομέν Σοι Πάτερ, εἰλικρινῶς, ρύσαι ἐκ παντοίων, περιστάσεων σὸν λαόν, θερμῶς προσπιφευγόντα τῇ σκέπῃ Σοῦ τῇ θεῖᾳ, καὶ τῶν πταρπτωμάτων αἰτούμενον ἄφεσιν.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Προδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, εἰ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀπὸ τοὺς θείοις καὶ ἱεροῦς κανόνας

Κατὰ τὸν Ε' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀφορίζεται ὁ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἀποπέμπει τὴν γυναῖκά του, προφάσει εὐλαθείας. Ἐπιμένων δὲ εἰς τὴν τοιαύτην ἀποπομπήν, καθαιρεῖται.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ κανόνος τούτου ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ τὰ ἐπὶ αἰῶνας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ κρατήσαντα, ἐπετρέπετο νὰ ὑπάρχουν καὶ ἐπίσκοποι ἑγγαμοί. Εἰς τοὺς ἐπισκόπους λοιπὸν τούτους δὲν ἐπετρέπετο νὰ χωρίζωνται ἀπὸ τὰς συζύγους των ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι εὐσεβέστερον ἦτο νὰ ζοῦν ὡς ἄγαμοι.

— Κατὰ τὸν Θ' ἀποστολικὸν Κανόνα ἀφορίζονται ὅλοι οἱ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν θείαν λειτουργίαν πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐπειδὴ μὲ τὰς τοιαύτας ἐξόδους των πρὸ τοῦ τέλους προξενοῦν ἀταξίαν.

— Κατὰ τὸν ΚΘ' ἀποστολικὸν Κανόνα καθαιρεῖται ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ διάκονος, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐχειροτονήθη δώτας χρήματα. Κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον ἡ δόσις τῶν χρημάτων ἀπαγορεύεται καὶ πρὸ τῆς χειροτονίας, καὶ κατὰ τὴν χειροτονίαν καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν. Κατὰ τὴν συνήθειαν, τὸ διδόμενον εἰς τὸν ἐπίσκοπον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς πρὸς χειροτονίαν ἱερέως ἢ διακόνου, ἦτις ποσὸν μέχρι ἑκατὸν δραχμῶν, δὲν θεωρεῖται σιμωνία.

— Ὁ ΛΗ' Κανὼν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐπίσκοπον νὰ βοηθῇ τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς του· ἀπαγορεύει ὅμως εἰς αὐτὸν νὰ χρηματίζεται ἀντικανονικῶς διὰ τὰς βοηθείας ταύτας.

— Κατὰ τὸν ΜΓ' ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ οἱ ψάλται, οἱ ὁποῖοι χαρτοπαίζουν ἢ μεθύουν, ἀφορίζονται, ἐὰν δὲν παύσουν κατόπιν ἐκκλησιαστικῆς νουθεσίας.

— Δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν ΜΔ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων νὰ δανείζη ὁ ἐπίσκοπος, ἢ ὁ πρεσβύτερος, ἢ ὁ διάκονος μὲ τόκον. Ἐὰν κατηγορηθῇ, διατίσσεται νὰ παύσῃ. Ἐὰν ἐπιμένῃ, ἀφορίζεται.

— Κατὰ τὸν ΝΔ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κληρικός, ὁ ὁποῖος φωραθῇ ὅτι φοιτᾷ εἰς καπηλεῖα, ἀφορίζεται.

— Κατὰ τὸν ΝΖ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἱερωμένος ἢ καὶ λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἤθελε γλευάσει χωλόν, κωφόν, τυφλόν ἢ καὶ δι' ἄλλο σωματικὸν ἐλάττωμα καὶ πάθημα, ἀφορίζεται.

— Κατὰ τὸν ΝΗ' Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἀφορίζεται ὁ ἐπίσκοπος ἢ ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὸ θεῖον κήρυγμα. Ἐὰν δὲ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἀμέλειαν ταύτην, καθαιρεῖται.

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς.

Χαίρειν

Οὐδέποτε ἤθελα νὰ ἐπιχειρήσω τοιοῦτον ἔργον, νὰ φέρω τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης εἰς ἔκδοσιν, καθόσον σοφὸς δὲν εἶμαι, ἔχω πολλὰς ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις, ἀλλὰ ὁ θεϊκὸς ζήλος καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἅγιον, μοῦ ἔδωσαν δύναμιν καὶ θάρρος νὰ προσῶ ὁ ἐλάχιστος εἰς τοιοῦτον ἔργον, κατηνάλωσα δὲ πολλοὺς κόπους ἵνα φανῶ ἀντάξιός τῆς ἀποστολῆς μου. «Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στέμα καὶ σοφίαν» λέγει ὁ Κύριος, «καὶ ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Δέξασθε τοίνυν εὐμενῶς τὸ μικρὸν τοῦτο φυλλάδιόν μου, καὶ εὐχεσθε εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, νὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν καὶ σοφίαν, ἵνα προσῶ καὶ εἰς ἐτέρας Ἀκολουθίας, διότι ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη τοιοῦτοι ἐπίσημοι Ἅγιοι, γὰρ ὑστεροῦνται τοιοῦτου τινὸς δώρου.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοῦ πρὸς πώλησιν αἱ ἑξῆς ἀκολουθίαι: Ἁγίου Στυλιανοῦ, Ἁγίας Φωτεινῆς, Ἁγίου Ἀντύπα, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγίου Πολυκάρπου καὶ Ἀγ. Θεοκτίστης, ἄνευ ὕλικου συμφέροντος, ἀντὶ μόνον τῶν τυπογραφικῶν ἐξόδων.

Ἀκολουθίαι Ἁγίου Νικολάου Ἁγίου Ἱεροθέου. Ἐπ. Ἀθηνῶν: Βλοῖ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά. Καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ καὶ Παναγίας Μυριδιωτίσσης.

Ὁ εὐχέτης καὶ Πνευματικὸς Πατὴρ **Γεώργιος Α. Βουτέρης** Ἱερεὺς καὶ Προσκυνητὴς ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Ἀθῆναι 30 Ἰουλίου 1920.

22. Φεβρουαρίου. Ἡ εὐρεσις τῶν Λειψάνων
τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίοις Μαρτύρων. Ἀπολυτ. ἤχος πλ. Δ'.

Τῶν ἁγίων μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ νῦν πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον ἤχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκ τῆς γῆς ἐκλάμπαντες, φωστῆρες δίκην, ἀσεβείας ἀπάσαν, ἀπεμειώσατε ἀγλύν, καὶ τοὺς πιστοὺς ἐφωτίσατε, Μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Μεγαλυνάριον.

Δέσποινα δυσώπει τὸν σὸν Υἱόν, ἀξίους γενέσθαι βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τοὺς πίσκει τιμῶντας, τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, τῶν ἱερῶν Λειψάνων, τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίοις, θεῶν Μαρτύρων σου.

Σημ. Ἐὰν τύχη ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ἐν τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ, ἡ ἀκολουθία ψάλλεται Σάββατον ἢ Κυριακὴν, μετατίθεται δηλαδὴ ἕνεκα τῆς πενθίμου Νηστείας, διότι λειτουργία δὲν γίνεται καθ' ἑλλην τὴν Ἑβδομάδα, ὡς καὶ τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τῆς Τυρινῆς· κακῶς κάμουν οἱ παραβαίνοντες τὰς ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις.

Ἀθῆναι Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος

Κυψέλη Γ. Α. Βουτέρης Ἱερεὺς 24 Ἰουλίου 1920.

Φεβρουάριος ΚΓ'. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος
Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ἐὰν τύχη μόνον Κυριακὴ τὸ
Μακάριος Ἀνὴρ, τὰ Ἀναστάσιμα τροπάρια καὶ στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου ἤχ. β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε
Εἰς Κ' Στ'.

Ὅτε, τῆς Παρθένου ὁ καρπός, καὶ ζωαρχικώτατος σπόρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σὲ Πολύκαρπον, στάχυν ἐβλάστησε, τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς εὐσεβείας, λόγοις τε καὶ δόγμασι, καὶ τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἀγιάζοντα θεῖῳ αἵματι καὶ ἱεροσύνῃς, μύρω καθαγνίζοντα Πολύκαρπον,

Ἐδὼς, ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεόν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβων τοῦ μαρτυρίου σου, ἔσθης τῆς ἐφέσεως, ὡς τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν φθάσας Ὅσις, καὶ τῆς μακαρίας, αἴγλης ἐμπορούμενος· ἥς νῦν ἱκέτευε, πάντας ἐν μεθέξει γενέσθαι, τοὺς τὴν σὴν πανίερρον μνήμην, μάκαρ ἐορτάζοντας Πολύκαρπε.

Πόλις τῶν Σμυρναίων σὲ φαιδρῶς ἐπαγαλλομένη τῇ πίστει, ἀξίως σήμερον, Ἁγιε Πολύκαρπε, ὕμνεϊ γεραίρουσα, ὡς ποιμένα καὶ πρόεδρον, σεπτὸν καὶ προστάτην, ὡς ἱερομάρτυρα, Χριστοῦ πανένδοξον, κλέος τε καὶ καύχημα μέγα, τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὃν παντοίων ἐκ κινδύνων ρύου ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἔτερα 3 τοῦ Ἁγίου ἤχ. Α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πάτερ Πολύκαρπε τὰ σά, θεῖα κατορθώματα, ἀνθρώπων νόες θαυμάζουσι, καὶ καταπλήττονται, βρούει γὰρ τοῖς πᾶσι,

πιστῶς προσιοῦσι σοι, τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων πάνσοφε· ὅθεν
νῦν σέβομεν τῶν λειψάνων θείαν χειρά σου, ἐν ᾗ πάντες τὸν
Χριστὸν κηρύττομεν.

Παράλυτον ἔσφιγξας ποτέ, ἅμα τε καὶ ἄνεων, σθένει
Χριστοῦ τοῦ φωτίσαντος σοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ σοὶ δωρου-
μένου, χάριν τὴν ἀένναον, τὴν βλύζουσαν ἰάματα ἅπασι,
νόσους διώκουσαν, καὶ νῦν Πάτερ, αὐτῷ πρόσβευε, λυτρω-
θῆναι δεινῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολύκαρπον πάντες οἱ πιστοί, συνελθόντες σήμερον, ὡς
γῆθοσύνως αἰνέσωμεν, καὶ γὰρ κεκτήμεθα, ρύστην καὶ
προστάτην, αἰ ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ πᾶσαν ἐξελαύνοντα κα-
κῶσιν, καὶ τὴν πανώλεθρον, τὴν χολέραν τὴν πολυφθορόν,
ἣν περ πάντες ὡς δεινὴν οἰδίασι.

Δόξα ᾗχος πλ. β'.

Ἀξίως τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσω ἐπὶ γῆς, Ἱεράρχα
Πολύκαρπε, ὡς γὰρ κλῆμα εὐφορον τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καρπὸν ἦνεγκας, πόλιν δικαιοσύ-
νης τῷ κτίστῃ σου· καὶ ποιμὴν γενόμενος τῶν λογικῶν προ-
βάτων ἐξέλαμψας τοῖς ἔργοις σου, ἀστέρος δίκην φαινοῦ
φωτίζων τὴν οἰκουμένην· καὶ θέμενος ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ψυ-
χήν, αἵματι τοῦ μαρτυρίου ἐπορφύρωσας τὴν Ἐκκλησίαν,
καὶ κατήρδευσας αὐτήν. Διὸ νῦν ἐν παρησίᾳ σὺν χοροῖς
Μαρτύρων, καὶ Ἀγίων Ἱεραρχῶν τῷ θρόνῳ παριστάμενος,
τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, αὐτὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον, ᾗχος ὁ αὐτός.

Σύμβολον ὁργῆς ἐστὶ μνησικακία, θυμός τε, τῆς ὁργῆς
ἐμφάνεια, δι' ὧν καὶ τῶν ὕβρεων τὰ ἀλλόκοτα, ἀναιδῶς ἄλ-
λονται, τοῦ οἰκτροῦ στόματος, τὸν ἐν τούτοις ἐνεργούμενον,
ποιοῦντες ἔνοχον, πυρὸς τῆς γεέννης, ὡς γέγραπται· διὸ ψυχὴ
γρηγόρησον, φεῦγε τὸν θυμόν, τὸν πικρόν, τὴν ὁργήν, μῆνιν
καὶ τὴν ὕβριν, καὶ πᾶσαν τὴν δυσώδη ἐκδρομήν, τῇ Θεοτόκῃ
κραυγάζουσι· Δέσποινά μου σῶσόν με.

Εἰσόδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ
συναχθῆσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν
αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουσὶὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτω-
σαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτω-
σαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ
Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε
καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἔμπροσθέν μου, οὐκ ἐγένετο ἄλλος
Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι
πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνειδίησα,
καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος, ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ
ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ
ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει
αὐτό, οὗτοι λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ
Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Περιδράμετε ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἴδετε, καὶ

γνώτε, ζητήσατε ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς, εἴ ἐστὶ ποιῶν κρίμα, καὶ ζητῶν πίστιν καὶ ἴλεως ἔσομαι αὐτοῖς λέγει Κύριος· ἀκούσατε δὴ ταῦτα λαὸς μωρὸς καὶ ἀκάρδιος· ὀφθαλμοὶ αὐτοῖς καὶ οὐ βλέπουσιν· ὦτα αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἀκούουσιν· μὴ ἐμὲ δὴ φοβηθήσεσθε λέγει Κύριος, ἢ ἀπὸ προσώπου μου οὐκ εὐλαβηθήσεσθε, τὸν τάξαντα ἅμμον ὄριον τῇ θαλάσῃ, πρόσταγμα αἰώνιον, καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό, καὶ ταραχθήσεται, καὶ οὐ δυνήσεται, καὶ ἠγήσουσι τὰ κύματα αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό· τῷ δὲ λαῷ τούτῳ ἐγεννήθη καρδία ἀνήκοος καὶ ἀπειθής, καὶ ἐξέκλιναν καὶ ἀπῆλθον· καὶ οὐκ εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, φοβηθῶμεν δὴ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν διδόντα ἡμῖν ὑετὸν πρῶϊμον καὶ ὄψιμον, κατὰ καιρὸν πληρώσεως προστάγματος θερισμοῦ, καὶ ἐφύλαξεν ἡμῖν· καὶ παρέβησαν κρίσιν οὐκ ἔκριναν κρίσιν ὀρφανοῦ, καὶ κρίσιν χήρας, οὐκ ἔκρινον· μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψωμαι; λέγει Κύριος· ἢ ἐν ἔθνει τῷ τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσῃ ἡ ψυχὴ μου; ἔκστασις καὶ φρικτὴ ἐγεννήθη ἐπ' αὐτοῖς.

Προφητείας Ναοὺμ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος μακρόθυμος καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ· καὶ ἀνθῶν οὐκ ἐκδικήσῃ κύριος, ἐν συντελείᾳ καὶ ἐν σεισμῷ ἡ ὁδὸς αὐτοῦ· καὶ νεφέλαι κονιορτὸς ποδῶν αὐτοῦ· ἀπειλῶν θαλάσῃ καὶ ξηραίνων αὐτήν, καὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς ἐξηρημῶν· ὀλιγώθη ὁ Βασανίτης, καὶ ὁ Κάρμηλος· καὶ τὰ λοιπὰ ἐξανθοῦντα τοῦ Λιβάνου ἐξέλιπε· τὰ ὄρη ἐσεισθήσαν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ οἱ βουνοὶ ἐσαλεύθησαν· καὶ ἀνεστάλη ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, ἢ σύμπασα καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες· ἐν αὐτῇ ἀπὸ προσώπου ὀργῆς αὐτοῦ τίς ἀποστήσεται; καὶ τίς ἀντιστήσεται ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ; ὁ θυμὸς αὐτοῦ τῇκει ἀρχὰς καὶ πέ-

τραι διεθρύβησαν ἀπ' αὐτοῦ, τί λογίξεσθε ἐπὶ Κύριον; καὶ συντέλειαν αὐτὸς ποιήσεται· οὐκ ἐκδικήσω δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει· τάδε λέγει Κύριος κατάρχων ὑδάτων πολλῶν, καὶ οὕτω διασταλήσονται καὶ ἡ ἀκοὴ εἰσακουσθήσεται ἔτι.

Εἰς τὴν λιτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ, ἤχος Β΄.

Ὁ φωτὶ σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης ἀγαθὴ, δέξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως διδὼς σοι: Εὐσπλαχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ τοῦ Πνεύματος χάρις μακάριε, ταῖς τῶν θείων ἀρετῶν, ἐπιλάμψῃς ἐν σοὶ κατεσκήνωσε, καὶ Τριάδος γέγονας λαμπρὸν καταγώνιον. Ὅθεν καὶ θαυμάτων ἐργάτης τεραστίων ἐδείχθης καὶ τῆς ἀληθείας κήρυξ ἰσαπόστολος τῆς ἀθείας τὸ σκότος λύων τῷ φωτὶ τῆς θεογνωσίας καὶ Χριστὸν ὁμολογήσας ἐν παρρησίᾳ ἔτυχες τοῦ μακαρίου τέλους· διὸ καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ἐξειπεῖν σοῦ τῶν θαυμάτων, τὸ ἄπειρον κατ' ἀξίαν νῦν δυνησόμεθα, Πολύκαρπε, φρενητιῶντας γὰρ ἰᾶσαι, καὶ παρὰλύτους σύσφιγγεις, κατάγεις δι' αὐτὸν αἰχμώσας γῆ, καὶ τὸ ἄμετρον τούτου συστελλας πάλιν· νόσους δὲ ἀποδιώκεις, καὶ πᾶσι παρέχεις, τοῖς πίστει προσιοῦσι, τῇ αἰδεσίμῳ χειρὶ σου, τὸ ἄμετρον ἔλεος.

Ἐκ νεότητος τῷ Δεσπότη Χριστῷ, σεαυτὸν ἀφιέρωσας, παμμάκαρ Πολύκαρπε, ἐξ ἀγαθῆς γὰρ ρίζης καρπὸς εὐκλεῆς ἀνεβλάστησας καὶ τῷ ἡγαπημένῳ Μαθητῇ προσομιλήσας, ἡντλησας ἐξ αὐτοῦ τῆς Θεολογίας τὰ ἀπόρρητα μυστήρια, καὶ θείου φωτὸς μεθέξει τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, οἰκητήριον γέγονας· διὸ ἀξίως ἀναδέδειξε λύχνος φαεινὸς καὶ ποιμήν, τῆς

τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἔθηκες τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου. Αὐτῷ συμπαριστάμενος ἔκτενως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα πατρί.

Ἀνυμνήσωμεν σήμερον πιστοί, τὸν θεηγόρον Πολύκαρπον τὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης, ὅστις γὰρ τῷ Θεολόγῳ Ἰωάννῃ μαθητευμένος, ἐμνήθη τὴν ὄντως σοφίαν παρ αὐτοῦ, καὶ θεογνωσίας, πρὸς φῶς καθοδηγῶν τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ· τὸ τῆς ἀθείας σκότος εὐσεβῶς ἀπήλασε· θυσία δὲ τῷ Θεῷ γενόμενος καὶ ἐν πυρὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα ἀπολαύει νῦν τῆς ἀλήτου χαρᾶς· ἥς καὶ ἡμεῖς ἀξιοθείημεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Θλίψεις καὶ δεινῶν ἐπαγωγαί, πάθη τε ποικίλα χεῖμαζαι, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, Κόρη ἀπειρογάμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ κυβερνήτης μοι φάνηθι θαλάσῃ τοῦ βίου, καὶ τὸν ἐπικείμενον πρᾶυνον, κλύδωνα ὄρμῃ γαληνίῃ μετανάσας, καὶ ἀναψυχῆς ὁδηγοῦσα, τὸν τῇ Θεῇ σκέπῃ σου προστρέχοντα.

*Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια ἤχος α΄
Πανεύφημοι Μάρτυρες.*

Καρποὺς ἐπλεόνασας Χριστῷ, ἀρετῶν μακάριε, ἔτι νεάζων τῷ σώματι, καὶ πρὸ τοῦ χρίσματος τῆς ἱεροσύνης, καὶ πρὸ τῆς ἀθλήσεως τῷ πνεύματι προκόπτων, Πολύκαρπε, ἐπὶ τὰ κρείττονα, διὰ κλῆρον τὸν οὐράνιον, νεύσει θεία, ἀξίως κεκλήρωσαι.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ...

Πτωχοῖς ἐπαρκέσας δαψιλῶς, δι' εὐχῆς ἐπλήρωσας, τὰς

ἀποθήκας πανεύφημε, τῆς θρεψαμένης σε. Σὺ γὰρ Πάτερ, πλήρης πίστεως γενόμενος, ἐπλούτησας ἐν θείοις χαρίσμασι, τοῦ θείου Πνεύματος, καὶ ἀθλήσεως στερεότητι, προσήνεχθης θῦμα εὐπρόσδεκτον.

*Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ,
ἐθανμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Τριάδος Ἁγίας λατρευταί, πάντες ἐπαγállονται, ἐν τῇ σῇ μνήμῃ Πολύκαρπε, καὶ συνευφραίνονται ἀρεταῖς παμμάκαρ, ταῖς σαῖς εὐνοχοῦμενοι, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, τὸν σὲ δοξάσαντα, καὶ προστάτην ἀναδείξαντα τῆς ποιμνῆς θερμότατον.

Δόξα Ἡχ. Δ'.

Τὸν διὰ πυρὸς διανύσας ἀγῶνα, καὶ τρανῶς τὸν Χριστὸν τοῖς ἅπασιν κηρύξας, Ἀντωνίου τοῦ λυρώδους κατεφρόνησας· διὰ νῦν ταῖς χορείαις τῶν Μαρτύρων συναγάλλῃ θεηγόρε Πολύκαρπε· ἀπολαύεις δὲ διηνεκῶς τῆς δόξης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε θεομακάριστε, λυτρωθῆναι κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει τὴν πάντιμον χεῖρά σου, τὴν παρέχουσαν ἅπασιν πλήρη τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε φωτὸς Νεφέλη· χαῖρε Λυχνία φωτεινὴ· χαῖρε Στάμνε ἢ τοῦ Μάννα· χαῖρε ἢ Ράβδος Ἀαρὼν. Χαῖρε Βάτε ἄφλεκτε. Χαῖρε Λαμπάς. Χαῖρε Θρόνε. Χαῖρε Ὅρος Ἁγίου. Χαῖρε Παράδεισε· χαῖρε θεία Τράπεζα· χαῖρε Πύλη Μυστικῆ· χαῖρε ἢ πάντων ἐλπίς.

*Νῦν Ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον
Ἦχ. Α'.*

Τὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης, καὶ φρουρὸν νῦν θερμότατον, τῆς μονῆς τῆς Κοτίσης, τὸν Πολύκαρπον ἅπαντες, αἰνέσωμεν ἐν πίστει οἱ πιστοί, ὡς ἰάματα παρέχοντα ἡμῖν· θεραπεύει γὰρ ἀλλήλους παραλύτους, συσφίγγει· τοὺς δὲ τὴν χεῖρα προσκινοῦντας τῶν κινδύνων ἀπαλλάττειται.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἑσαρκουῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης ἐν σοὶ τῇ Ἁγίᾳ Κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις τοῦ Ἑσπερινοῦ. Εἰς τὸν Ὅρθρον.

Α' Στιχολογίαν Κάθισμα ἦχος α'.

Πολύκαρπε σοφέ, ἱεράρχα Κυρίου, μαρτύρων εὐκλεής, καὶ Πατέρων ἀκρότης, θεόφρον καὶ Μακάριε, τῆς Τριάδος ὑπέρμαχε, σὲ γεραίρομεν, καὶ εὐφημοῦμεν ἐνθέρμως, καὶ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον τὸ ὁμοιον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τούτων φανεῖσαν οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτῆμεθα, ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν Β' Στιχολογίαν Κάθισμα ἦχος γ'.
Τὴν Ὁραιότητα.

Σμύρνης ὁ κράτιστος, ποιμὴν καὶ ἑνδοξος, φύλαξ ὁ ἄγρυπνος, θεῖος Πολύκαρπος, πνευματικῶς ἡμᾶς πιστοί, τὴν σήμερον συγκαλεῖται, τὰ αὐτοῦ παλαίσματα προστεθεῖς εἰς ἐστίασιν, οἶνον δὲ σωτήριον κεραννίων τὰ αἵματα, Αὐτῷ οὖν ἐκ πόθου προσείπωμεν, χαῖρε τῶν ἀθλοφόρων δόξα...

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν Ὁραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγγελίας σου ὁ Γαβριὴλ καταπλάγεις ἐβόα σοι Θεοτόκε. Ποῦν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διδὼς ὡς προσετάγην βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀνατέλλεις νῦν ἡμῖν ὡς ὁ φωσφόρος, καταυγάζων ἅπαντας, τοὺς σὲ τιμῶντας εὐσεβῶς, ἱερομάρτυς Πολύκαρπε, καὶ προσκυνοῦντας τὰ Ἁγία Λείψανα.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον τὸ ὁμοιον.

Μουσῆς ἑώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεγεῖσαν πανάμωμε, δρόσον δὲ μᾶλλον πληνθεῖσαν τῆς χάριτος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον. Δίκαιος ὡς
φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὥσει κέδρος εἰ ἐν τῷ λιβάνῳ
πληθυνθήσεται. Περυτευμένος ἐν οἴκῳ
Κυρίου.

*Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον. Δευτέρα τῆς 15
ἐβδομάδος 129.*

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Βλέπετε ὑμεῖς ἑαυ-
τούς. Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγὰς
δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἐνε-
κεν ἑμοῦ εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶ-
τον κηρυχθῆναι τὸ Εὐαγγέλιον. Ὅταν δὲ ἀγάγωσιν ὑμᾶς πα-
ραδιδόντες, μὴ προσμεριμνᾶτε τί λαλήσεται, μηδὲ μελετᾶτε·
ἀλλ' ὃ ἂν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τοῦτο λαλεῖτε· οὐ
γὰρ ὑμεῖς ἐστὲ οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.
Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέ-
κνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσι
αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομα
μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

*Εἶτα τὸ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.
Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου. Τὸ Ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.*

Τὸν ὀλοκαυθθέντα ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ λόγου, καὶ
νῦν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύοντα τῆς δόξης αὐτοῦ· οὐ τῇ δυνάμει
ἰάματα, ὡς νάματα βλύζοντα πᾶσι τοῖς πιστοῖς, συνελθόντες
σήμερον ἐν ῥῥαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· ἐν κατανύξει
δὲ κρᾶζωμεν, Θεηγόρε Πολύκαρπε, ἐξελοῦ τὸν λαόν σου,
τῆς πολυφθόρου ἀσθενείας, Χριστὸν ἱκετεύων τὸν παρέχοντα
πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος...

Σώσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.
Ὁ κανὼν εἶναι μόνον τοῦ Ἀγίου, διότι περιλαμβάνεται καὶ
ὁ τοῦ Τριωδίου Κανὼν. Ὡδὴ Α' ἤχος β'.

Τῇ τοῦ Χριστοῦ φωτοχυσίᾳ λαμπόμενος, καὶ τῆς αὐτοῦ
ἐκλάμπωσος, Πάτερ πληρούμενος, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου,
καταύγασον θεόφρον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὁ φωτισμός, τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, τὴν καθαρὰν
καρδίαν σου, καθάπερ ἑσοπτρον, ἀκηλίδωτον Πάτερ, ἀστρά-
ψας τὰς ἀκτῖνας, πᾶσιν ἐξέλαμψε...

Νόμου κοινοῦ, στηλογραφία, οὐ γέγονας, ἐγγεγραμμένον
ἔχουσα, Πάτερ οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι θεῷ τῆς χάριτος
τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον... (Θεοτ.).

Θεὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα γινώσκοντες, ἄνευ σαρκὸς
θελήματος τὸν πρὸ τῆς κτίσεως, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων,
κυρίως Θεοτόκον ὁμολογοῦμέν σε...

Ὡδὴ γ'. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν ἤχος β'.

Ἐλπίσας ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, ἐγένου Πολύκαρπε
θεοφάντορ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου σου, ἰλαρότητα φέρων
τοῦ κηρύγματος.

Ἰθύνας ἐμμελῶς θεομακάριστε τὸν νοῦν σου προστάγ-
μασι τοῦ Σωτῆρος, ἐπαξίως ἐχρημάτισας, τῆς αὐτοῦ Ἐκ-
κλησίας, Ποιμὴν ἄριστος... (Δόξα)

Ὁλόκληρον σεαυτὸν Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ζῶσαν θυ-
σίαν τῷ μαρτυρίῳ, συνειδήσεως μαρτύριον, προαθλήσας
Παμμάκαρ δι' ἀσκήσεως... (Καὶ νῦν)

Νεκρώσεως ἡμῶν τὸν χοῦν ἐτίναξας, τεκοῦσα τὴν ὄντως
ἀθανάσιαν, καὶ στολὰς ἡμῖν ἐξύφανας, ἀφθαρσίας Παρθένε
τῇ γεννήσει σου.

Αἰτησις: "Οτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.
Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀληθῶς γεωργήσας
Πάτερ σοφέ, ὡς οἶνον ἐξέβλυσας, τὸν τῆς πίστεως λόγον, τὸν
εὐφραίνοντα πάντων, πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ θαυμάτων
ᾠρῆς, ἀπέραντον πέλαγος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, καλλονῇ
ἀνεδείχθης, πυρὶ τελειούμενος, καὶ φωτὸς ἀξιούμενος αἰδίου
Πολύκαρπε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνή-
μην σου.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία
χρυσοφαής, ἄσπιλε ἀμόλυντε. Ὑπεράνωμε Δέσποινα, τὴν
σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας
αἴγλη, καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν
μου πλῦνον, ροαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυ σε, ἵνα
πόθῳ κραυγάζω σοι: Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνά-
ξιος δοῦλός σου.

Ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τῶν ἀρετῶν πολύκαρπος φυτεία,
τῷ Δεσπότη ὤφθης, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ὁλοκαύτωμα τέλειον, καὶ καθαρὰ θυσία προσηνέχθης,
τῷ Σωτῆρι πάντων, Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαὸν εὐσεβῶς Ὅσιε, καθοδηγῶν πρὸς φῶς θεογνωσίας,
τὸν τῆς ἀθείας ζόφον ἀπήλασας. (Δόξα πατρὶ)

Ὑμνολογοῦμεν Ἐνδοξε, τὴν τῆς ψυχῆς στέρεάν σου καρ-
τερίαν, καὶ τῶν σῶν ἀγώνων τὸ ἀκαθαίρετον.

Καταλάμπρυνον Ἀχραντε, τὴν ζοφεράν ψυχὴν μου, τῷ
φωτί σου, ἢ τὸ φῶς τεκοῦσα τὸ ἐνυπόστατον.

Ὠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ,
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αἴγλη τοῦ Πνεύματος σὺ, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν
Ὅσιε, συμβολικῶς, πυρὶ φλεγόμενῳ σαφῶς ἐμυήθης, τὴν διὰ
πυρὸς σου, θεόφρον τελείωσιν.

Πεῖθρον ἐδέξω ζωῆς, ὡς ἐκ χειμάρρου, τῆς τρυφῆς Ὅσιε,
τῷ μαθητῇ, τῷ ἡγαπημένῳ, μεμαθητευμένῳ, τῷ ἀρυσμένῳ,
σοφίας τὴν ἄβυσσον. . .

Πλοῦτον καὶ δόξαν λαμπράν, καὶ μῆκος βίου, καὶ ζωὴν
ἄφθαρτον, ἢ ἀληθῆς σοφία Χριστὸς σοι δεδώρηται Πάτερ,
ὡς διαφερόντως αὐτὸν ἀγαπήσαντι. . .

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόνου ὑετὸς Πάναγνε, ἐπὶ τὴν
σὴν, γαστέρα κατήλθε, τὴν ἡγιασμένην, καὶ νέος ἐφάνη,
Ἀδάμ ὁ φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ ε'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Νεκρωθεὶς θεηγόρε, τῷ κόσμῳ παντί, μόνῳ δὲ Χριστῷ
ζῶν καὶ πολιτευόμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν μεθέστηκας, ζω-
τικὴν ἀφθαρσίαν καρποῦμενος. . .

Εὐσχημόνως ὁδεύων μακάριε, τέκνον τε φωτός, καὶ εἰρή-
νης δεικνύμενος τὸν τῆς νυκτὸς πρωτότοκον καὶ πολέμιον
ἔγγυνς Μαρκίωνα. . . Δόξα πατρὶ

Νουθετούμενοι Πάτερ τοῖς λόγοις σου, πᾶσαν ἐκτρεπό-